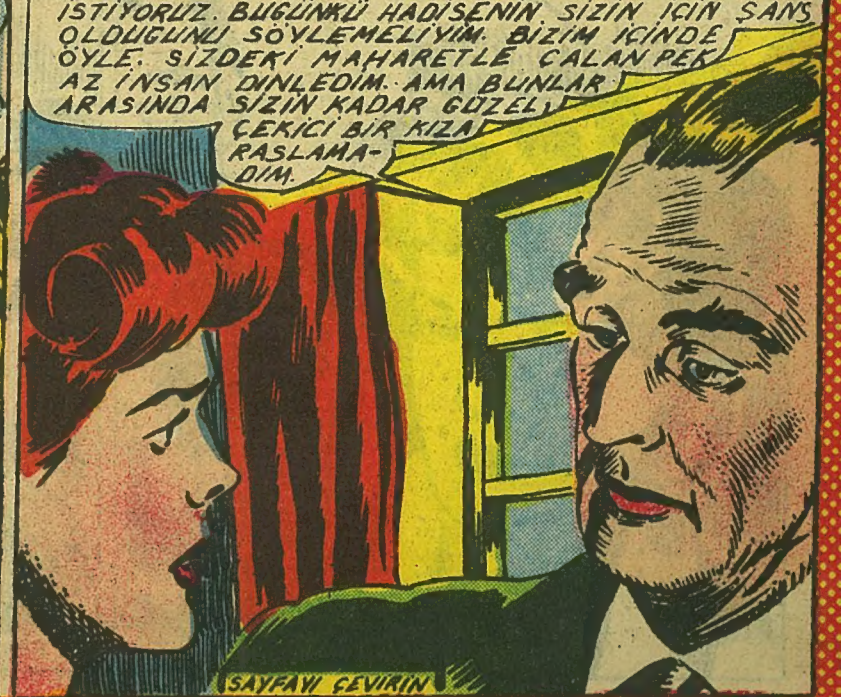
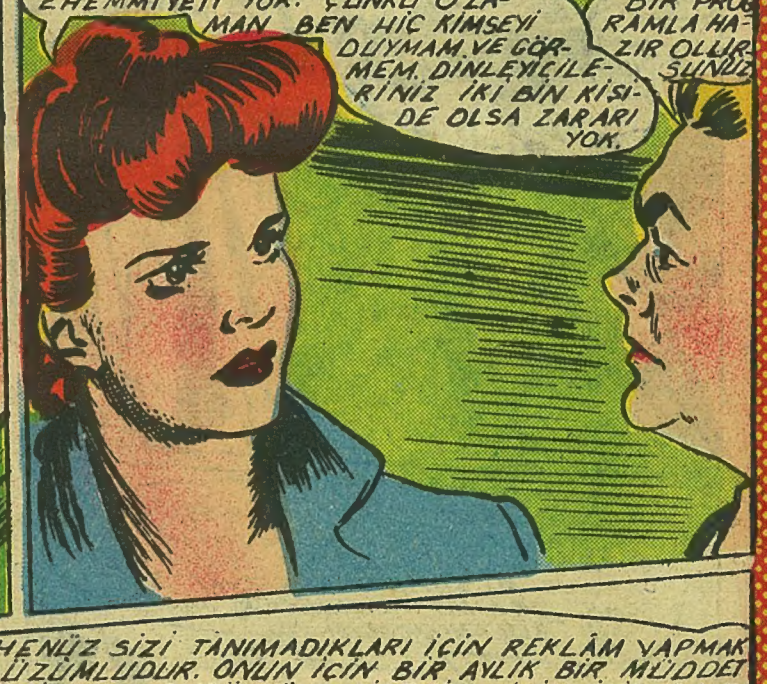
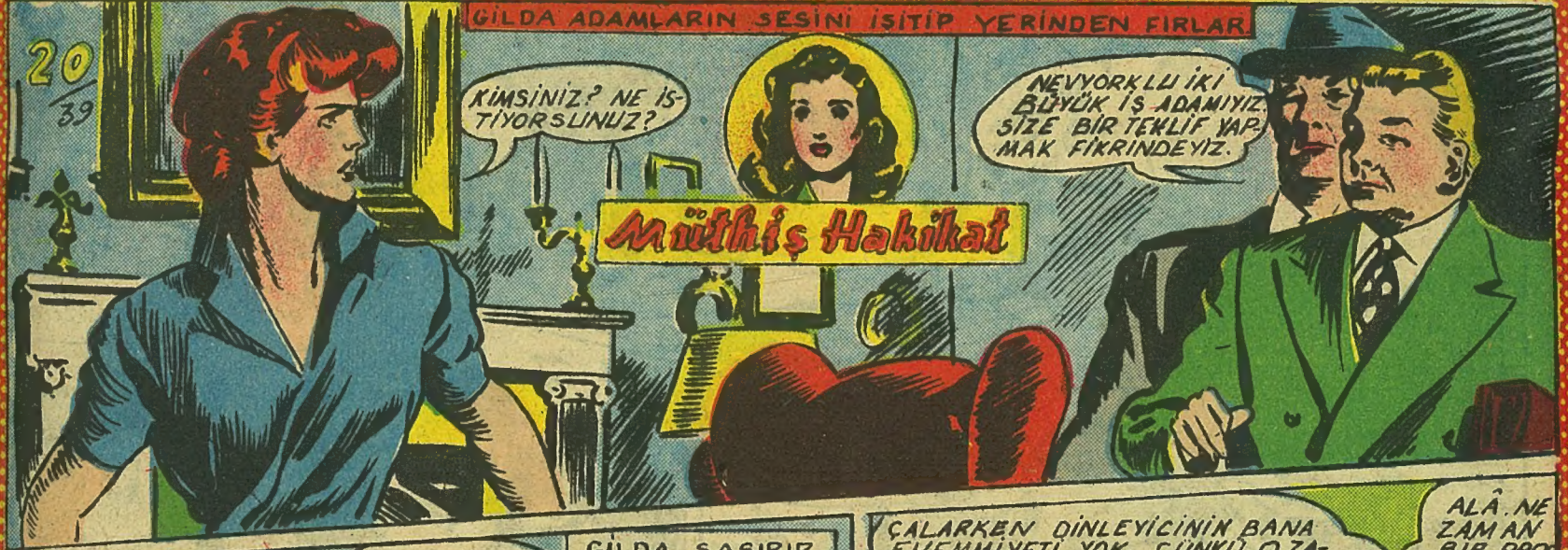

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 20 - 25 Kuruş

29 - Eylül - Çarşamba - 1948

Kİ ADAM GİLDA İLE DERHAL BİR MUKAVELE TANZİM EDERLER. TAM KIZA İMZA ETTİRECEKLERİ SIRADA ONUN ONYEDİ YASINDA OLDUĞUNU ANLARLAR. BU SEBEBDEN ANNE VE BABASININDA MUKAVELEYİ İMZA ETMESİ İÇAP ETMEKTEDİR.

20/40

BEN ANNEMLE YAŞIYORUM DERHAL ONDAN MÜSADE İSTİYE BİLİRİM.

GILDANIN ÇAĞIRMASI ÜZERİNE MADAM ANAŞAĞIYA İNER VE İKİ ADAMIN TALEPLERİ KARŞISINDA TEREDÜD EDER.

GILDA HENÜZ BİR ÇOCUKTUR. DÜNYADA TEK BASINA DOLASMAZ. BEN İSE HAŞTAYIM. ONUNLA GİDEMEN.

BAYAN, KIZINIZ ÇOK PARA KAZANCAK BİR MÜREBBİYE TUTAR.

GILDA PEKALA BİLİYOR-SUNKİ...

BUNA LÜZUM YOK. ŞİMDİLİK MADEMKİ NEVYORKTAKİ KONSERLER MEVZU BAHİSTİR. ORADA ABLAM MİSAFİR EDER.

ÜZÜLME. ARTIK BARİSTİK. KRİSSİ BANA SIK SIK YAZIYOR, FREDDE SELAMLARINI EKSİK ETMİYOR. HEM SONRA BEN OKADAR MEŞGUL OLACAĞINKİ ONLARI RAHATSİZ EDECEK VAKİT BULAMIYACAM.

AZİZ BAYAN, KIZINIZ BİR DAHI. ONUN İSTİKBALİNE MANİ OLMAK HAKKINA MALİK DEĞİLSİNİZ.

HEM KONSERLER ŞİMDİLİK NEVYORKTA OLACAK. MADEMKİ ORADA ABLASI İLE ENİŞTESİ VAR. O HALDE MESELE KALMADI DEMEKTİR.

İKİ ERKEK BAYAN ANI İKNA ETMİYE ÇALIŞIYOR.

ARKASI VAR

Koca deniz kurdu, sarı kütük adayı göstererek :
— Orada müthiş bir hatıram vardır!.. dedi.

Ozaman ben hayret ettim sordum :
— Bu kayanın tepesine tırmanabilir mi?.. Sen tırmandın mı yani?..

Adam yüzüme baktı :
— Bayım, bu kayayı çocukluktan beri görürüm de bir gün üstüne tırmanmak merakına nasıl kapılmam?.. Gençlik bu.. Tabii biz de o deliliği yaptık.. Tam tepesinde büyük bir yeraltı mağarasının muntazam taştan yontulmuş dörk köşe ağzı vardı. O mağaranın içine bile indim.. Az kalsın geberip gidiyordum orada..

— E neden çıktın oraya?..

— Zengin olmak için bayım.. Ozamanlar 25 yaşında idim. 25 yaş bu.. bir sürü gemide çalışmış, dünyayı görmüş ve para kazanmanın zorluğunu kavramıştım. Beri yanda ihtiyarlar da burada (Martıkayası) denilen bu kayanın içinde bir mağara olduğunu ve bu mağaraya vakıtle bir korsan elebaşısının hazinesinin saklandığı, sonra da bizzat elebaşı ölünce kendisinin gömüldüğünü söyleyip duruyorlardı.. Eh, şaka değil, hazine bu.. İşsiz bir zamanımda gece gündüz rüyama girmeğe başlamıştı. Bir sabah, gün doğarken bir kayığa bindim adaya yanaştım. Deniz sakindi ve sular çekilmişti. Yanıma çakımı almıştım. Uzun ve sağlam bir ipim vardı. Biraz etmek bir şişe de konyak getirmiştim. Önce kayıkla, kayanın çevresini iki defa dolaştım. Tırmanabilecek en ufak bir yarık filân göremedim.. Eh, şöyle böyle de on beş kulaç yüksekliğinde bir yer.. Nihayet ipin ucuna bir demir bağlayıp var gücümle savurarak kayanın tepesine atacak oldum. Ne gezer?.. Erişemedim bile.. bir daha, bir daha.. Bir sürü tecrübe hiçbir netice vermedikten başka ne kadar yorulduğumu da tahmin edersin.. Kayıkta bir yumakla sicim vardı. Bu sefer de aynı işi sicimle denedik. Ne dersiniz?.. Daha ilk fırlatışta, sicim, ucundaki taşın ağırlığıyla kayaların üstüne ulaşmış ve öte yandan denize düşmez mi?.. Hemmen sicimin bir ucuna halatı bağladım.. Halatın kangalını bir kayanın üzerine çıkardım. Gittim siciminin öteki ucundan çekmeğe başladım.. Beş dakika sonra halatın iki ucu elimde idi. Artık bu çift halata tırmanıp kayaya çıkmak, benim için işten bile değildi.. On dakikalık bir uğraşmadan sonra, onu da başardım ve tepeye ulaştım..

İlk işim halatın nereye takılmış olduğuna bakmak oldu. Meğerse orada bir çam ağacı varmış ve ben halatın iki ucunu birleştirince tam çamın beline takmışım..

Doğrusunu isterseniz kayanın tepesinde biraz oturup dinlenmedim değil. Sonra dört köşe deliğe yanaştım. Kuyu gibi zifiri karanlık. Dibini, bucağı görünmüyor. Fakat dikkatimi çeken şey, bu deliğin üstüne yatmış bir çapa demiri oldu. Bu mükemmel bir işti. Halatı bu sefer de çapa demirine takıp iki ucunu aşağıya sarkıtmakta kusur etmedim. Altın hırsı gözümü bürümüştü. İnip bakacak, her ne pahasına olursa olsun şu hazineyi bir iyice arayacaktım..

Uzatmıyalım, aşağıya iki katlı sarkıttığım halata sarılıp indiğim zaman, delikle ayaklarımın değdiği kum tabakası arasında dokuz, on metrelik bir mesafe bulunduğunu tahmin ettim. Tam bu sırada heyecandan ipin bir katını elimden salıvermiyeyim mi?.. Ben zıplayıp yakalayınca kadar halatın bir ucu ağır bastı ve yukardaki demirden sıyrılıp aşağıya düşüverdi. Hay Allah kahretsin.. Şimdi buradan dışarıya nasıl çıkacaktım?.. Etrafım zifiri karanlık, hiçbir şey göremiyordum.. Tepemde dört köşe delik ve onun orta yerinde de çapa demiri duru-

MAĞARADAKİ Hazine

yor. Dipden oraya erişmeğe de imkân yok.. Gözlerimin önüne, burada yavaş yavaş aklıktan ölmek ihtimali gelince elim gayri ihtiyari cebimdaki çakıyı aradım.. Bulduğum vakit ne derece sevdiğimi anlatamam.. İcabederse çabucak canıma kıyabilecek bir durumda olmam, basbaşağı hoşuma gitmişti. Halatı belime dolayarak el yordamıyla içinde bulunduğum mağarayı yoklamaya koyuldum.. Ayaklarım, Yerde birtakım kemiklere çarpıyordu. İçinde bulunduğum mağara epiyce geniş bir yer gibi görünüyordu. İçimde bir ümit ışığı yandı. Belki de burasının başka bir yere açılan bir yolu daha vardı! Eğer onu bulabilirsem mükemmeldi!.. Netekim, bir az yürüyünce ayaklarımın kaymağa başladığını sezindim vakit daha ihtiyatlı olmak lüzumunu hissettim. Birden önüme bir engel çıktı.. Ellerimle yoklayınca bunun, bir sütuna benzediğini gördüm. O vakit aklıma geldi. Belki de bir istalaktit sütunuyla karşılaşmıştım. Fakat kendimi zorladığım haldе içimdeki korku da gittikçe büyüyordu. Bir ara aklıma bağırarak geldi.. Doğrusu kendi sesimden kendim bile ürktüm.

Tekrar yürümeye başladım ama kafam sert kayalara çarpınca durup gevremi iyice yoklamam gerekti. Bir de baktım ki mağaranın daralıp bir nevi lağam haline geldiğini bir yerde buluyordum.. Burnuma deniz kokuyordu. Yerden bir taş alıp ileriye doğru fırlatınca, taşın suya düştüğünü belirten bir şapırtı oldu.. Demekki burası mağaradan denize çıkan bir yeraltı yoluydu.. Ufak bir ümit.. Çünkü bu yol, denizin altında benim nefesimin yetemeyeceği kadar sürebilirdi. Ozaman buradan kaçıp kurtulmak ümidi de yine sıfıra inmiş olurdu.

Artık yürümek için diz çökmeğe mecbur kalmıştım. İçinde bulunduğum lağam okadar daralmıştı. Böyle ilerleyip dururken birdenbire ellerim bir kafatasına ilişmesin mi?.. Nekkadar korkup ürktüğümü tasavvur edersiniz bayım.. Bir an, soluk soluğa olduğum yerde kalakalmışım.. Sonra kurukafayı bir kenara ittim.. Bir iki adım daha ilerlememle durulamam bir oldu. Birdenbire sert dört köşe, sandık gibi birşeye çarpmıştım. Elimle yokladım. Baktım, ki kilitli değil.. Kapağını kaldırıp içine ellerimi daldırıncaya ne bulsam beğenirsiniz?.. İçinde altın para doluydu.. Göremiyordum ama şırıltılarından ve boyboslarından anlıyordum ki altındır.

Ceplerimi nasıl tıka basa doldurduğumu artık size söyleyemem.. Bakın! (Cebinden bir kâğıda sarılı birşey çıkardı. Fakat açıp göstermedi.) İşte bir tanesini hâlâ saklarım..

Artık Hazineyi bulmuştum. San-

dığı kaldırıp götürmek mümkün değildi. İçinde bulunduğum kanal pek dardı. Ceplerimdekilerle iktifa edecektim. Lâkin ben bu düşüncede iken birdenbire ellerime ve dizlerime sular buluşunca anladım ki sular yükselmeğe başlamıştı. O halde artık burada durmak tehlikeliydi. Hemmen tersyüzüne döndüm ve lağamdan yukarıya tırmanmaya başladım. Mağarayı bulunca halatı yukarıdaki demire nasıl takacağımı düşünmeğe koyuldum. Tekrar sicimin ucuna taş bağlayıp atmak aklıma gelmiyordu. Altınlar beni okadar şaşılatmıştı. Nihayet kendimi toparlayıp cebimden sicim yumağını çı-

Halatın bir ucu ağır bastı ve sıyrılıp düşüverdi.

kırdım. Ucuna ağırca bir çakıtaşı bağlayıp birkaç defa mağaranın ağzındaki çapa demirine attıktan sonra bir seferinde ipi, demirin ötesinden aşırıp öteyandan geçirdim.

Sevincimden delirecektim az kalsın.. Ondan sonrası yine halatın bir ucunu sicime bağlayıp yukarıdaki demirden çevirerek aşağıya indir-

mek oldu. Hasılı on dakika sonra kayanın tepesine çıkmıştım.

İşte benim, (Martıkayası) ndaki maceram budur bayım!

Birkaç saat sonra kıyıdaki kahvede gemicilerden biri bana seslendi :

— Moruk, hikâyesini size de anlattı galiba değil mi?.. Her yakaladığına bir defa anlatır.. Bundan yirmi beş sene evvel bir kere ortadan kayboldu.. Geldiği vakit bu hikâyeyi anlatmağa başladı..

Hayret etmiştim.

— Peki ama elinde eski bir altın var.. kâğıda sarılı!

— O hep kâğıda sarılıdır. Kimseye yüzünü göstermez.. sahi den altın mıdır, yoksa mangır mı?.. Orasını Allah bilir.. Biraz sapıkça da bu hikâyeye pek inanamıyorduz bayım..

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASİMEVİ

Dallas söylendi:
— Nasıl bir şey yapmadın? Di-
vanı harp reisine upuzun bir
telgraf gönderdin ya.. Unuttun mu?
Bu telgraf az masrafla çekilmedi her
halde. Vaziyetin pek parlak olmadı-
ğı halde masraftan kaçınmadın...
Ben bunu unuttum mu sanıyorsun
Ned?. Unutmadım. İyiliklerinizi ka-
tiyen unutmam. Fakat Kanadaya
giderken, maziyle olan bütün bağla-
rımı koparmıya karar vermiştim...
Hartigan, alaylı alaylı güldü:

— Demek Ontaryo gölünde sür-
düğün o serseri hayatı bukadar se-
viyorsun... Neydi o, gelip de seni
bulduğum yerin adı?

Dallas istemiye istemiye güldü:
— Hartsburg. Doğrusu ilkönce
ben de oradan pek hoşlanmadım a-
ma, sonra sonra alıştım. Şimdi
memnunum. İşten çıkınca tamamen
serbestim. Meselâ bana telefon etti-
ğin zaman, yatağıma uzanmış Hem-
leyin «Askerî Harekât»'ını okuyor-
dum.

Binbaşının asık suratı yumuşa-
mıştı:

— Ben bilirim. Askerliğe eskiden
beri büyük merakın vardır. Demek
daha hâlâ geçmedi. Ben, artık geç-
miştir ümidindeydim.

Robin, hayır, makamında başını
yukarı kaldırdı:

— Askerlik benim için yeryü-
zünde tek meslektir.

— İyi ya işte! Sana verilen işi
yap... Muvaffak olursan belki üni-
formanı tekrar giyersin...

Robin Dallas acı acı gülümsedi:
— Hulya! dedi. İngilterede insan
bir kere kanun dışı edildi mi, öm-
rünün sonuna kadar alnındaki dam-
gayı silemez. Hem kapatahım artık

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

bu bahsi...

Binbaşı Hartigan böyle düşün-
müyordu:

— Bence kapatmaktan ziyade
bilâkis açmak ve anlamak lâzım.
Bak, meselâ bu kız da senin mazini
öğrenmek istiyor. İnâtcılık etme!
Sen işi bana bırak, ben usulünce an-
latırım.

Dallas ahababının sözünü kesti:
— Hayır, bu olmaz. Buna razı
değilim. Sonra şımarık bir Ameri-
kan kızı kalksın: «Şu Robert Dallas
da daha dün hapisten çıkmış, bu-
gün cakasından yanına varılmıyor!»
desin... Böyle şeye tahammül edilir
mi?

Binbaşı Hartigan:
— Bakıyorum ki hâlâ eski inat-
cılığın üstünde... dedi. Bukadar
mağrur olmak iyi değil... Mazini
öğrenirlerse ne olacak?

Robin yine açılammıştı:
— Sanki senin mazin benimkin-
den farklı mı Ned? Kimsenin bil-
mediği bu sırlar meydana çıkarsa
senin hoşuna gider mi?

Hartigan, kızardı:

— Şimdi beni konuşmuyorum,
dedi. O unutuldu gitti artık. Şimdi
asıl meseleye gelelim. Ben seni Mis
Patrisya Feynle tanıştırdıktan son-
ra hemen Şultenin bürosuna gidece-
ğim. Adresi biliyorsun. Sen de gelir-
sin. Ha, bak az kaldı unutacaktım.
Kant da gelecek.

— Sahi mi? Demek o hâlâ Nev-
yorkta ha?...

— Newyorktaymış ama buluncı-
ya kadar akla karayı seçtim. Sen
gittikten sonra, kısa doğru işsiz
kalmış. Aylardan beri görmemiştım.
Bugün gelecek, konuşuruz.

— Bizimle beraber çalışır mı a-
caba?

— Helbette... Zavallı Grinviçvil-
lec'de ahçılık ediyormuş...

— Olur şey değil.. Ne adamdır
şu Kant?. Vaktiyle onunla birlikte
Ayteltanuinlere karşı ama dövüş-
müştük. Ben o zaman ilk defa ateş
hattına çıkıyordum. Ama o, benden
tecrübeliydi. Kılı bile kıpırdamıyor-
du. Peki Volftan ne haber var?

— Sanırım o da bugün gelecek...
Senelerden sonra yeniden vatanına

dönebileceğine pek sevindi.

— O Grundu hiç görmemişti de-
ğil mi?

— Canım zaten onu senden baş-
ka kim gördüdü kü?. Bu cihetten
talihliyimisin doğrusu...

Hartigen, gömülü oturduğu kol-
tuktan, birdenbire ayağa kalkmıştı.
Çünkü kapı açılmış, içeriye Patris-
ya Feyn ve Hastings giriyorlardı.

Binbaşı, genç kıza doğrularak ar-
kadaşını gösterdi:

— Size Robin Dallas'ı tanıtayım
Mis Feyn! dedi.

Zincirin Halkaları

Patrisya, siyah kadifeden, geniş
robu içinde vücudunun bütün zara-
fetiyle karşılarında duruyor ve be-
lindeki kemerin elmas kakmalı to-
kasi, gözleriyle yarışırcaasına parlı-
yordu.

Genç kız, ufak elini uzattı; bir
saniye içinde karşısındaki baştan a-
şağı süzerek:

— Geldiğinize pek sevindim Mis-
ter Dallas! dedi.

Dallas, orta boylu, geniş omuzlu,
asil yüzlü bir adamdı. Gövdesi kısa,
bacakları uzun olduğu için, insanın
üstünde bir koşucu intibai bırakı-
yordu.

Binbaşı Hartigan, ikisini yalnız
bırakmak istediği için, genç kıza se-
lâm verdikten sonra Dallas'a dön-
dü:

— Dediğim gibi, Şultenin büro-
sunda buluşuruz.

Derken kapıya yöneldi.

Binbaşı çıktıktan sonra avukat
Hastings, vakit kaybetmek istemi-
yen bir iş adamı haliyle söze giriş-
ti:

— Binbaşı Hartiganın bize ver-
diği cesaretle, bu işi kabul edeceği-
nizi umuyoruz Mister Dallas.

Dimdik duran İngiliz, biraz öne
doğru büküldü. Fakat cevap ver-
medi. Hastings tekrar söylendi:

— Siz Grundu denen adamı tanı-
yormuşsunuz?

Dallas, evet makamında başını
eğdi ve:

— Tanırım! dedi.

Avukat hafifçe öksürdü:

— Mis Feyn, sizin bu amalla na-
sıl tanışmış olduğunuzu merak edi-
yor. Bu işi kendisine anlatırsanız
çok memnun olacak. Söyliyecekleri-
nizin gayet mahrem tutulacağını ve
bir sır halinde saklanacağını söyle-
meğe lüzum bile yoktur sanırım.

Robin Dallas kaşlarını çatı:

— Ben de sanırım ki Binbaşı O-
kevudun beni size tavsiye etmiş ol-
ması, bana itimat etmenize yeter.
Zaten Binbaşı Hartigan da bana
böyle söylemişti.

Hastings bir parça bozulmuştu:

— Tabii, tabii... dedi. Ona şüphe
yok. Lâkin bana kalırsa... Pekâlâ
canım siz nasıl isterseniz öyle ol-
sun... Öyleyse hemen isimizi konuş-
ma başlıyabiliriz. Çünkü saat al-
tıda yazıhanemde bulunmam lâzım.
Mühim bir işim var da...

Patrisya maroken koltuklardan
birinin kenarına ilişmişti. Dallas
karşısındaki kanapeye oturdu. Has-
tings de bir sandalye aldı, yanları-
na geldikten sonra bacak bacak üs-
tüne atarak azametli bir tavır ta-
kindi ve söze başladı:

— Her şeyden önce şurasını iyi-
ce hellemeliyiz ki bu iş, son derece
gizli tutulacaktır. Çünkü sizin de
tahmin edeceğiniz sebepler yüzün-
den hem Hariciye Nezareti, hem de
biz bu meselenin herkes tarafından
duyulmasını katiyen istemiyoruz.
Gazetecilerden her hangi birisine
söylenecek bir tek kelime...

Robin Dallas avukatın sözünü
kesti:

— Anlıyorum Mister Hastings,
anlıyorum...

Avukat devam etti:

— Göz önünde bulunduracağımız
ikinci bir nokta da şu: Son zaman-
(Arkası 14 üncü sahifede)

« Size Robin Dallas'ı tanıtayım Mis Feyn! »

ZEHİR

Nakleden: O. Turgut

necek kadar zeki bakışlı..
Hoş beş ettikten sonra bana:
"Benimle bir fincan çay içersiniz helbet!" dedi.
"Şüphesiz Mis!" dedim.
"Hayır, Mistres deyiniz!" dedi.
Ben kadını ve dulum. Kocam bir sene evvel öldü. Hindistandaydık. Üç aydır da buraya yerleştirdim. Hem size şarktan getirdiğim cam fincanlarla çay vereyim.."

Peşine düşüp başka bir odaya geçtik. Çabucak bir çay sofrası hazırlandı. Arada bir göz ucuyla kadına bakmaktan kendimi alamıyordum. Güzelliği bir yana, hali ve tavrı da çok hoşuma gidiyordu. Çaylarımızı içtikten sonra nihayet:
"Şimdi gelelim asıl meselemize sayın bayan!" dedim.

Bayan o zamana kadar birkaç defa duvardaki saate bakmıştı. Benim bu sözlerime:

"Henüz çok erken.. daha beş dakikamız var. Şimdi hangi filmi çeviriyorsunuz 'bakalım?' Cevabını verdi.

Birdenbire odayı pek sıcak hissederek oturmuş. Vücudunun her yanından terler fışkırmaya başlamıştı. Vakıa çayın insanı terlettiği meşhurdur ama bu kadar değil.. İkide bir mendille alnındaki terleri temizliyordum ve:

"Sıcak çay beni terletti! Dedim."

"Hayır, hayırlı. Dedi. O çaydan değil.. Onu bekliyordum ben zaten.. Bu şey, canınızın çıkmadan evvelki son parlayışıdır!.."

Fena halde afallamıştım:
"Efendim ?.. Nasıl dediniz?"

"Ben size telefonda, bir insan hayatı bahismevzuu olduğunu söylemedim mi?"

"Alâ ama benim bu işle ne Alâkam var? Kimin hayatı bahis mevzuu?"

"Tabii sizin hayatınız Mister Pikerson!.. Bakın nasıl ecel terleri döküyorsunuz?.. On dakika sonra öleceksiniz.. Bakınız elleriniz nasıl titriyor?"

Artık tahammülüm kalmamıştı. Ayağa fırladım:

"Nedir bu ?.. Neler söylüyorsunuz?"

"Nafile telâşlanmayın! Dedi. Zaten dokuz dakikanız kaldı. Ben çayınıza bir Hint zehiri koydum ve sizi zehirledim.. Hiç farkına varmadınız mı?"

"Bayan. bayan!.. Siz deli misiniz?.. Çabuk bana yoğurt buldurun!.. Doktor yok mu doktor?"

"Bu işe ne yoğurdun faydası olur, ne de doktorun! Dedi. Ancak ben size yardım edebilirim. Bir bardağa, bir kaç damla panzehir damlattım mıydı içer, yakayı kurtarırsınız.. Yüzünüz ne kadar beyazlaştı. Sekiz dakikanız daha var.. Ama diyeceksiniz ben neye sizi zehirledim?.. Basit!.. Yaşayış tarzınız hoşuma gitmiyor da ondan.. Ya sizi kurtaracağım, yahut da öldüreceğim.. İkisnin arası yok!.. Vakıa böyle yapmakla kendime de kıymış oluyorum. Çünkü şimdi ölüverirseniz, kendimi de zehirlemeğe mecburum.. Ama ne yapayım?.. Bir kere buna karar verdim..."

Can kaygısı insanı çığına çeviriyor:

"Katil!.. Diye bağırımsım.. Katil!.. Ölmeden önce seni de geber-teceğim!"

SİNEMA

Dorothy Lamour

Hayatı

Bu güzel yüzlü, güzel sesli, güzel vücutlu genç kadın Amerikanın New Orleans şehrinde doğdu. İpek gibi siyah saçları çekik mavi gözleri, mevzun bir vücudu ve derin, tatlı bir sesi vardı. Güzel kızlarıyla meşhur olan New Orleans şehrinde onu güzellik kraliçesi seçtiler. Sonra da Chicago'ya gitti. Bir otelde asansör memuru oldu.

Neşeli bir kızdı. Bütün gün asansörle bir aşağı bir yukarı inip çıktıktan sonra, akşamları da şarkı söyleyecek vakit bulabiliyordu. Ve onu her dinliyen, "Sen kendini heba ediyorsun, sahneye çıkıp şarkı söylemen lazım," diyordu. Günlerden bir gün büyük bir otelde bir partiye gitti. Partideki orkestra şefi davetlilerin arasındaki istidatlıları sahneye çağırıyordu. Bu arada Dottie de sahneye çıktı ve bir şarkı söyledi. Davetlilerin alkışı salonu az daha yıkıyordu. Orkestra şefi bu narın mavi gözlü kızın baygın sesine hayran oldu ve ona orkestrasında şarkıcılık yapmasını teklif etti. Dottie orkestra ile yer yer dolaşırken bir taraftan da radyoda şarkı söylüyordu. Ennihayet umumî arzu üzerine radyo gazetelerinden biri onun resmini bastı ve bir Hollywood yıldız avcısı onu görerek hemen bir kontrat imzalattı.

Dottie gerçi Kasırga, Tayfun, Aloma gibi cenup denizlerine ait filmlerde meşhur oldu ama, son zamanlarda komik filmler çeviriyor. Bilhassa Bing Crosby ve Bob Hope ile birlikte çevirdiği "Yol" lu filmler çok hoş gidiyor. Bunların en sonuncusu Rio Yolu'dur.

Eskiden havaî ve şuh bir şarkıcı kız olan Dottie evlendikten sonra tam manâsıyla bir ev hanımı oldu. Oğluna kendisi baktığı gibi, evini de bizzat çekip çeviriyor. Bilhassa yemek yapmağa bayılır.

Filmleri

Hususiyetleri

"Ne faydası var? Dedi. Benimle evleneceğinize dair şu senedi imzalayın.. Hemen panzehiri vereyim İkimiz de ölümden kurtulalım!"

"Aman yarabbil. Nedir başıma gelen!.. Haydi getirin kâğıdı!"

Bir kâğıt uzattı. Okudum. Kendisini iğfal ettiğim için evlenmeği kabul ettiğim yazılıydı. Hemen dolma kalemi çıkarıp imzaladım. O zaman yüzü güldü.

"Nekadar telâşlandınız!.. Dedi Halbuki hepsi yalandı. Çayınıza zehir değil iki tane aspirin koyuştum.. Sizi terleten oydu..."

Ben de güldüm:
"Merak etmeyin !.. Benim de

imza attığım mürekkep eczalıdır. Bir saat sonra silinip uçar!.. Hiyleye hiyle.. Ödeşdik değil mi?"

Ralf'a sordum:
— Peki sonra ne oldu Ralf? Kadını resmî makamata teslim ettin mi?"

— Etmez olur muyum? Dedi Haftasına varmadı Elinden tuttuğum gibi hükümet konağına götürdüm. Hemen resmî memurun... Ya ni nikâh memurunun karşısına çıktık ve bu sefer nikâh defterini eczasız mürekkeple imzaladım!..

Karı koca birer kahkaha savurarak şaşkınlığımla eğlendiler.

Hollywood'da bulunduğum sıralarda, eski arkadaşım Ralf Pikerson'a davet edildim. Ralf, sesli sinemanın ilk zamanlarında pek meşhur olmuş, bütün dünyanın sevgilisi sayılan jönrömiyelerden biriydi.. Zamanla yıldızı söndü. Şimdi senaryo yazarak vakit geçiriyor. Baktım, arkadaşımın saçları biraz ağarmış. Hâlâ fevkalâde güzel bir kadın olan karısıyla mesut bir ömür sürüyorlar.

Ralf, gençliğine ait hatıralardan bahsederken şöyle dedi:

— Mazur görmeli!.. İnsan meşhur olup da bütün dünyanın sevgilisi haline gelince, şımarıklıktan kendini kaybediyor.. Doğrusu evleninceye kadar başımdan geçen maceraları saymakla bitiremem.. Zaten bizzat evlenişim bile bu maceraların en müthişlerinden biri oldu ya...

Karısı, parmağıyla Ralf'ı: "seni gidi!" gibilerden tehdit etti. O zaman:

— Yoksa aile sırrı mı?.. diye sordum.

Ralf:

— Eh, onun gibi birşey.. Fakat sana anlatabilirim!.. dedi. Bu vaka benim, şöretimin en yüksek zirvesinde bulunduğum ana rastlar. Bir gün stüdyodan eve döndüğüm vakit kâtibem. Beni kimlerin aramış olduğunu hesabını verdi. Ve bir bayanın da gayet mühim olduğunu söylediği bir iş için üçtür telefon ettiği halde beni bulamamış olduğunu ilâve etti...

Tam o sırada tekrar telefon çalınca kâtibem ahizeyi alıp bir müddet dinledi ve bana dönüp yine aynı kadının telefon etmekte olduğunu haber verdi. Bu sefer ahizeyi ben elime aldım. Telin öte ucundan, hoş bir kadın sesi:

"Mister Pikerson!.. Diyordu. saat tam beşde, yani yarım saatsonra muhakkak bana geliniz!"

"Ama bayan, ben sizi tanı mıyordum ki.. dedim. Neden istiyorsunuz beni?"

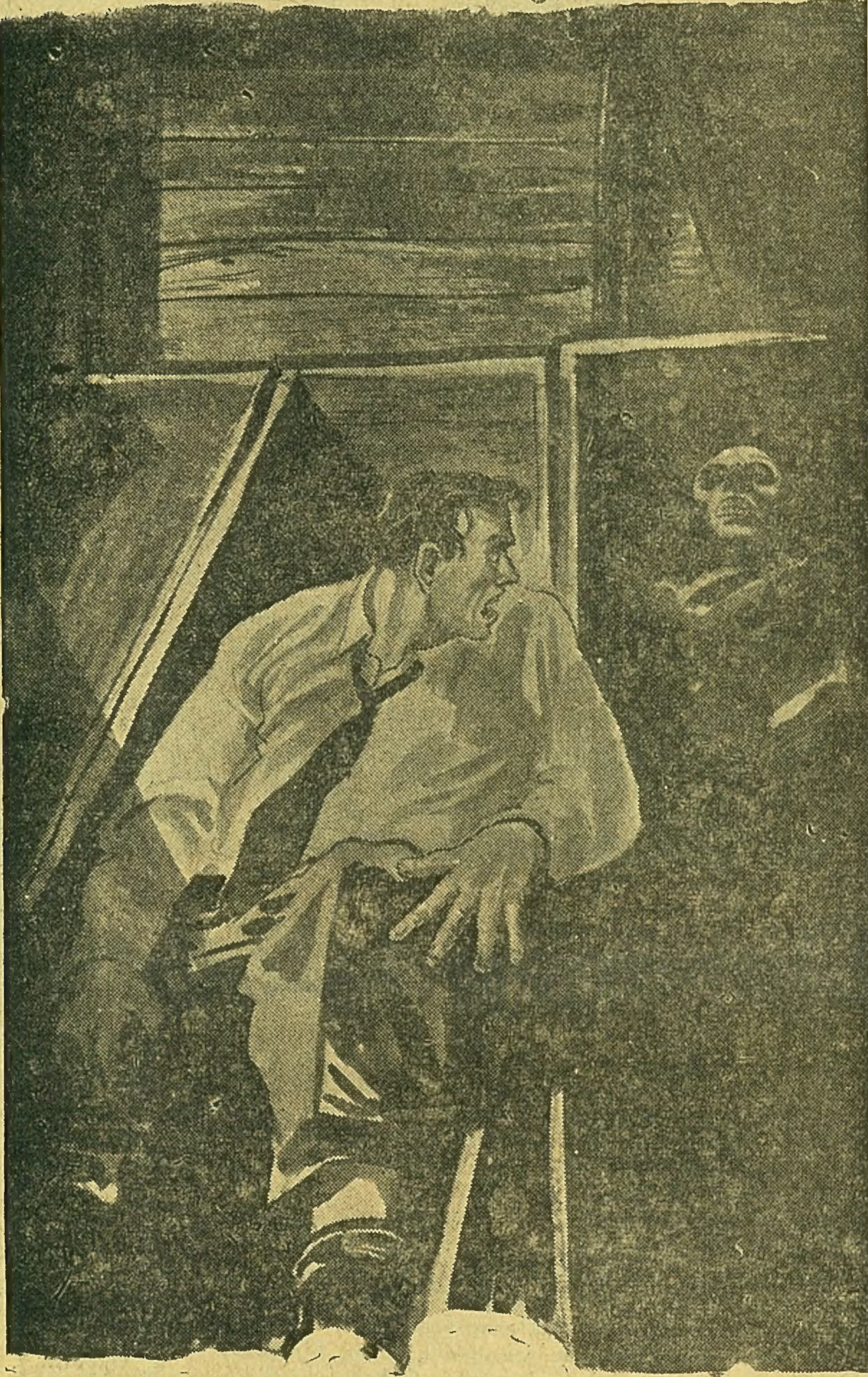
"Gayet mühim.. Bir insan hayatı mevzuubahis.. Size daha fazla aynı telefonda söyleyemem.. Ancak yüzünüze karşı anlatabilirim bayım!"

Adamakıllı meraklanıp razı oldum. Telefon rehberini açıp bayanın adını ve adresini buldum. Tam otomobilime binmişim, ki birşey unuttuğum aklıma geldi. İnıp yine eve döndüm ve her zaman yanımda taşımayı ihmal etmediğim dolma kalemini tekrar aldım. Dosdoğru o adrese gittim. Apartman kapısına bayanın adını söylediğim vakit, adam saygıyla iki büklüm oldu. Asansörle dairesine çıkıp kapıyı çaldım. Hizmetçi kız açtı ve beni pek mükellef döşenmiş bir salona aldı.

Az sonra da bayan geliyordu. Baktım: Genç, güzel ... Kurnaz de-

İçkiye Tövbe Eden Adam

Nakleden:
Selman EFE

Kapağı açık, kirece bulanmış bir tabut içinde basbayağı bir ölü...

Sebastiyan, garsona gazoz ısmarladığı vakit hayret ettim:

— Hayrola Sebastiyan, senin gibi eski ayyaş, hiç gazozla tenez-zül eder mi?

Bağını salladı:

— Ben çoktandır, içkiye tövbe liyim!

— Olmaz!. Vallahi olmaz!.

Kesin bir gülümseyişle:

— Boşuna ısrar etme!. İçmem!. dedi. Tövbeliyim dedim ya sana!

— Peki ama bunun bir sebebi olmalı Sebastiyan!. dedim. Senin içkiden vazgeçişini aklım almıyor vallahi!.

— Hem de mühim bir sebep!. diye cevap verdi. Canını sıkımsam anlatayım...

Ve benim cevap verip ısrar etmeme hacet bırakmadan anlatmaya başladı.

— İçkiye tövbe etmeden önce bir gün, çalıştığım müessese, beni Polonya'ya göndermişti. Bir kâğıt fabrikasına kurutma tesisatı yapacaktık ve ben bu işin pazarlığını yapıp dönecektim. Gittiğim gün, kâğıt fabrikatörüyle anlaşmayı yaptım. Müzakere bittikten sonra fabrikatör bana: «Bugün çok çalıştık ve

yorulduk. Artık bu akşam güzelce bir eğlenmek hakkımızdır. Ortalıkta müthiş bir tifüs salgını var... Bu hastalığa karşı en çare bizim rakılardır... Adamakıllı bir kafayı çekmeliyiz!» dedi.

Beni ufacak ve hakikaten şık bir çalgılı lokantaya götürdü. Bilmem Polonyalıların ne ikramcı ve misafirsever insanlar olduklarını bilir misin?. Yedirdi bana, içirdi de içirdi. Kendisi o sert Polonya rakılarına alışmış, durmadan çekiyor da bana mısın demiyor. Halbuki ben, üç, beş kadehte iyice olmuştum... Nihayet gecenin geç vaktinde lokantadan çıktık. Bizim arkadaş, beni otelime götürsün diye bir taksi çağırarak oldu. Oraya koştuk, buraya seğirttik. Otomobil ne gezer?. Tam o esnada bir tramvay geçiyordu. Arkadaşım bana: «Son tramvay, bunu kaçırmıya gelmez. Unutmayın, üçüncü durakta inerseniz, hemen otelinizin kapısı önünde inmiş olursunuz!» dedi. Hattâ yere yuvarlanmıyayım diye beni tramvaya da elceğiziyle bindirdi. Pantolonumun cebinde bulduğum bir bozukluk parayı biletçiye uzattım. Herif sırtarak alıp cebine attıktan sonra bana

bilet kemseyi de unutmuş göründü. Oturduğum yerde başımı arkama dayamış ve öylece uyuyakalmışım...

Ancak adamakıllı sarsıldığımın farkına vardığım zaman uyanabildim. Beni biletçi sarsalıyormuş meğerse... Adamın ne dediğini anlıyamadım. Tramvaydan aşağı indim ve bir de çevreme bakındım, ki ıssız, karanlık bir yerde bulunuyorum... Kendime gelinceye kadar, tramvayın da harekete geçip geldiğimiz istikamete yöneldiğini görmiyeyim mi?. Burası her halde şehir hatlarından birinin bitiş noktasıydı. Demek ki şehrin dışında bulunuyordum. Artık burada bir taksi filân bulup geri dönmenin imkânı yoktu.

Bir müddet oraya buraya yürüdüm. Uykusuzluktan bitkin bir haldeydim. Göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Şöyle bir çatı altı bulsam da kapağı atıp yatsam, diye düşünüyordum. Çünkü dışarıda müthiş ayaz vardı ve keskin rüzgâr, yüzümü fena kaçımlıyordu.

Bir ara, uzakta bir ışık sezince hemen o tarafa doğruldum. Tarlalar arasından mı yürüyordum nedir. Çamurlara, balçıklara yapışan kunduralarını zorlukla çekebiliyor ve güç ilerliyordum. Nihayet önümde birtakım bina karaltıları belirince ışık da kayboldu. Ve lâkin ben birtakım çatılar bulmuş olmanın sevinciyle hızla bu karaltılara yöneldim. Yanlarına varınca bunların ahşap barakalar olduğunu anladım. Zifiri karanlıkta bir şey görmeğe imkân yoktu. Ancak el yormadiyle barakalardan birinin çevresini dönüp aralık bir kapı bulunca içeriye:

— Hey... Kimse yok mu orada? diye seslendim.

Ne cevap var, ne bir şey... Girdim. Cebimde kibrit arıyordum. yoktu. Zahir lokantada unutmuşum... El yordamiyle yokluyarak yürüdüm... Dört bir tarafım tahta doluydu. Nihayet tahtalar arasında yumuşakça bir yere rastladım. Kravatımı nasıl gevşettiğimi ve kendimi nasıl oraya attığımı bilemiyorum azizim... Önce sol yanıma yatmak istedim ama sığışamadım... Arka üstü uzandığımı ve ellerimi

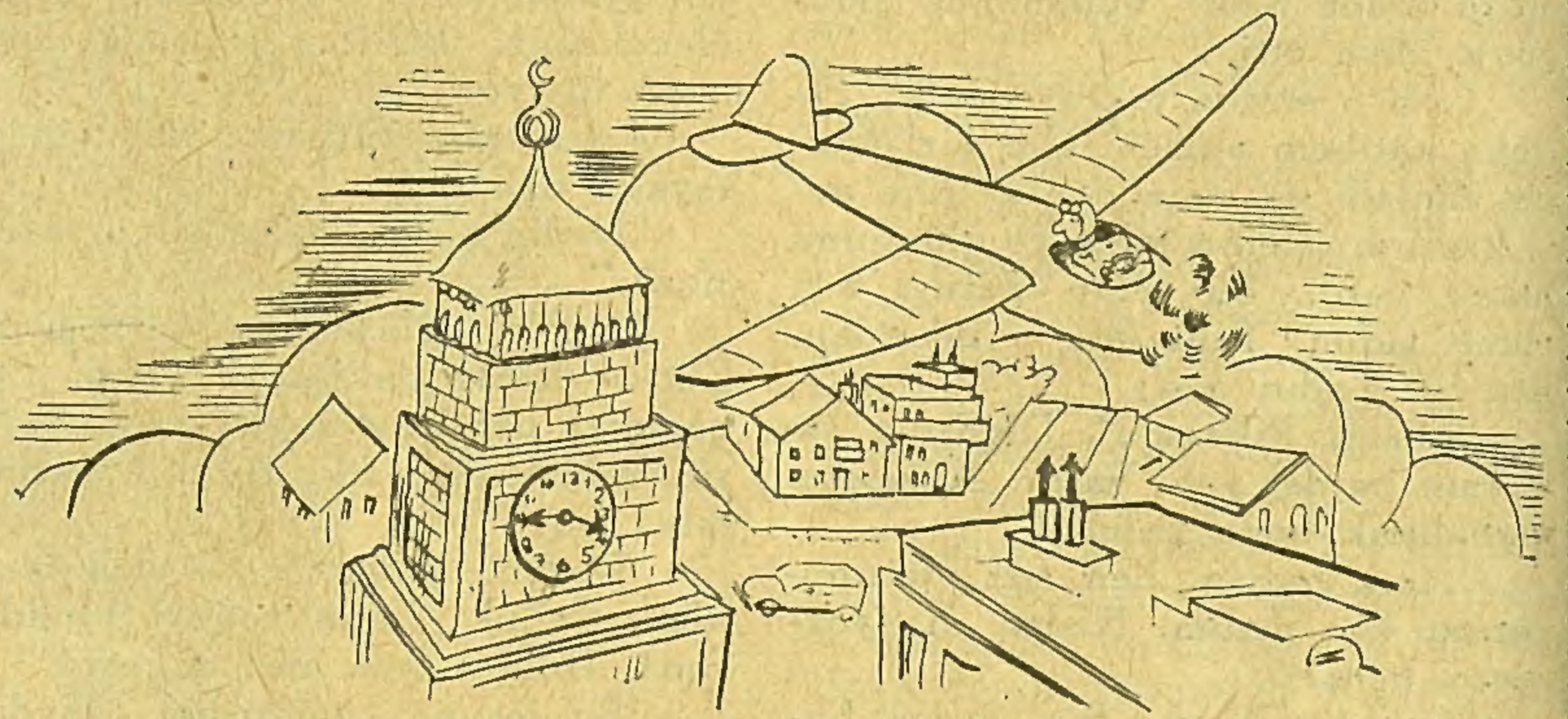
göğsümde kavuşturup hemen sızı-verdiğimi hatırlıyorum...

Öyle ne kadar uyudum, bilemiyorum... Garip rüyalar görmeğe başlamıştım. Kafamın içinde: «Güm güm!». Güm güm!.. diye patırtılar çınlayıp duruyordu. Şöyle biraz gözlerimi aralayayım dedim, zifiri karanlık... Üstelik hava sıkıntısı da hissetmeğe başlamıştım. Sıcaklık da gittikçe artıyordu. Aman Yarabbi!. Ne kötü rüyaydı bu... Bir uyanısam da kendime gelsem!. Tam bu esnada sallanıp sarsılmıya başlamıyayım mı?. Hayır hayır. Bu artık rüya filân olamazdı. Gözlerimi açtım. Hâlâ zifiri karanlık... Başımı kaldırıyım derdemiz kafam kütte de bir tahtaya çarpmaz mı?. Burası ne dar yerdin böyle?. Nereye yatmıştım ben?. Şöyle elimle bir de yokluyayım ki ne görsem beğenirsin?. Bir tabut içinde yatıyordum azizim... Basbayağı tabut... Hani ölüleri koyup da gömerler... Öyle bir tabut işte!. «İmdat!..» diye bağıryordum ama sesim, tabutun içinde boğulup kalıyordu. Ayaklarımla tabutu tek-meliyor, kollarımı dayayıp kapağı açmıya çabalıyordum... Ne mümkün?.

Bir yandan da sallana salana, sarsıla sarsıla hal oluyordum. O zaman aklım kesti, ki içinde bulundugum tabut bir arabaya konmuştur ve beni gayet bozuk bir yoldan götürüyorlar... Demek akşamlayın yatıp sızdığım şey babutmuş... Herifler, ben uykudayken kapağını da çivilemişler ve şimdi... Şimdi gömmeğe götürüyorlar... Çocuklar gibi ağlamıya başlamıştım. Aman Yarabbi! Pisi pisine ölmek diye buna derler. Ailem beni arıyacak, bulamayacak. Polonya hükümetine müracaat edilecek. Ve nihayet «Sebastiyan kayboldu!» diyip işin içinden çıkacaklar... Kimin aklına gelir, ki ben sarhoşlukla bir tabuta yattım da beni ölü diye gömdüler?. Kimin aklına gelir, sorarım sana!.

Bir ara sarsıntı kesildi. Artık tepinmeği bırakmıştım. Gücümü, kuvvetimi boşuna harcamıyayım da şimdi munasip bir fırsat zuhur eder o zaman bağırır, tepinirim; diye (Arkası 14 üncü sahifede)

KESKİN ZEKA

Hamburg'dan sabahın saat sekizinde kalkan bir tayyare, Londra'ya giderken yolun tam ortasında bulunan Amsterdam üzerinde pilot bir saat kulesine bakıp saatin 9.20 olduğunu görüyor ve Londra'ya vardığı vakit de saatler on biri gösteriyor.

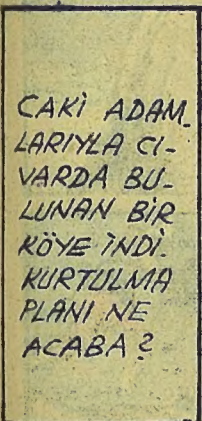
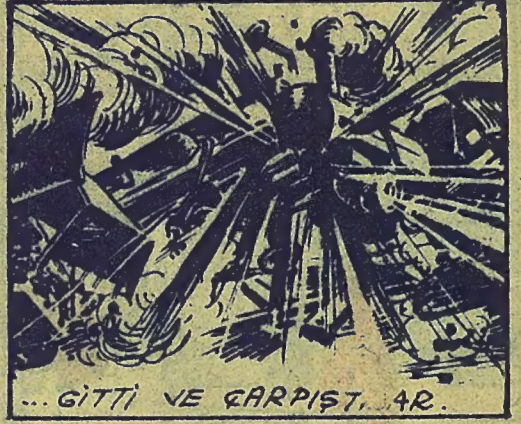
Acaba bu tayyare kaç saat yolda kaldı. ve Hamburg'dan Amsterdam'a kadar ki yolda mı, yoksa Amsterdam'dan Londra'ya kadarki yolda mı daha hızlı gitti?.

* * *

Ayşe hanım, 8 kiloluk küpü devirip 3 kiloluğu doldurdu ve bu 3 kilo pekmezi 5 kiloluk küpe boşalttı. Sonra yine 3 kiloluk küpü 8 kiloluktan doldurdu ve tekrar 5 kiloluk küpü dolasıya tamamlayınca 3 kiloluk küpte 1 kilo pekmez, 8 kiloluk küpte de 2 kilo pekmez kaldı. Bundan sonra tuttu, 5 kiloluk küpü, 8 kiloluğa boşalttı. Ve bu boş 5 kiloluk küpe, 3 kilolukta artıp kalmış olan 1 kilo pekmezi döktü. Bunun üzerine 8 kiloluk küpte kalmış olan 7 kilo pekmezin 3 kilosunu da yine 3 kiloluk küpe koyup onu da 5 kiloluk küpte bulunan 1 kilo pekmezin üstüne dökünce, 5 kiloluk küpte 4 kilo pekmez oldu ve sekiz kiloluk küpte de 4 kilo pekmez kaldı.

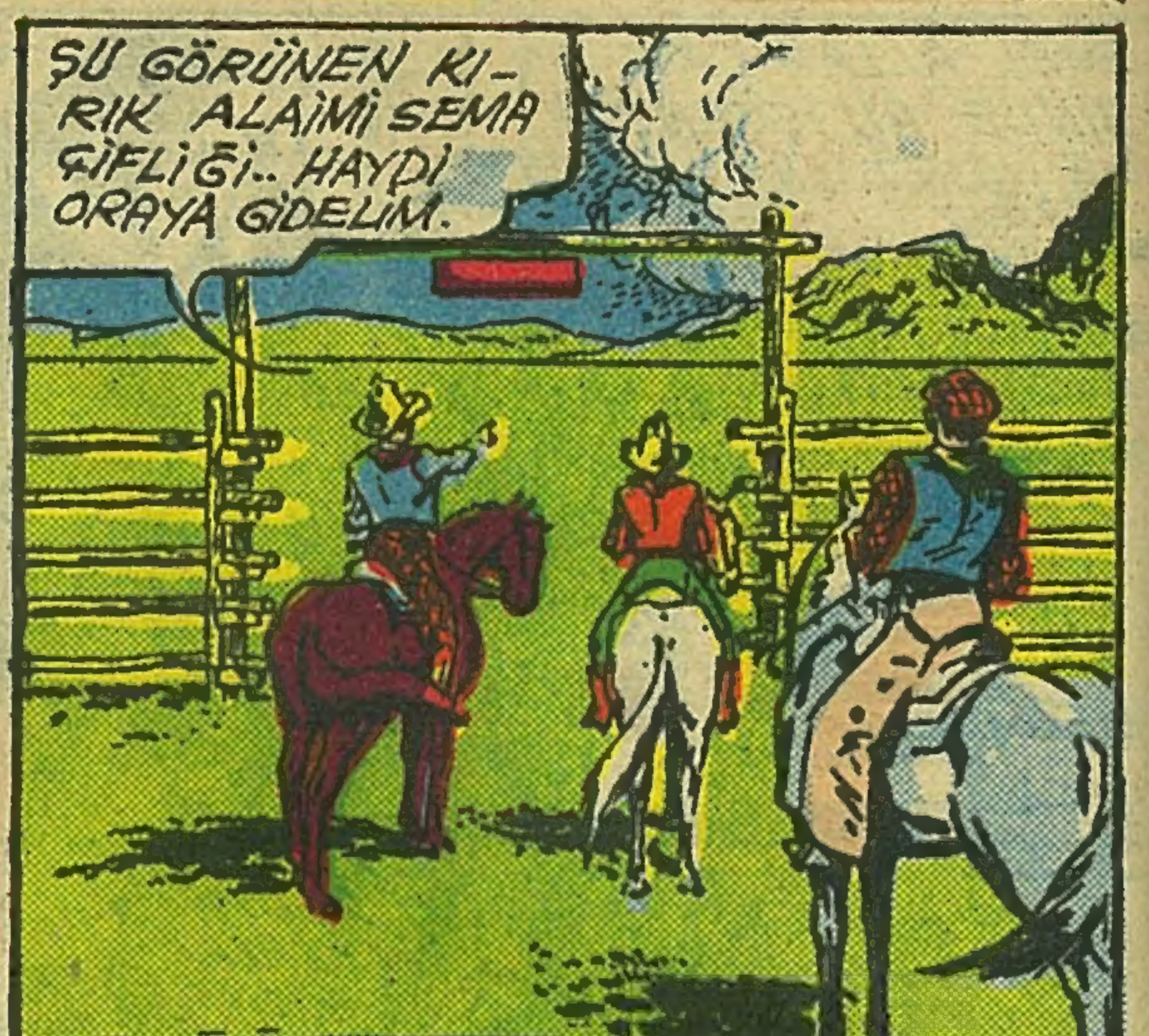

Yavru GAZETECİ

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

YILAN

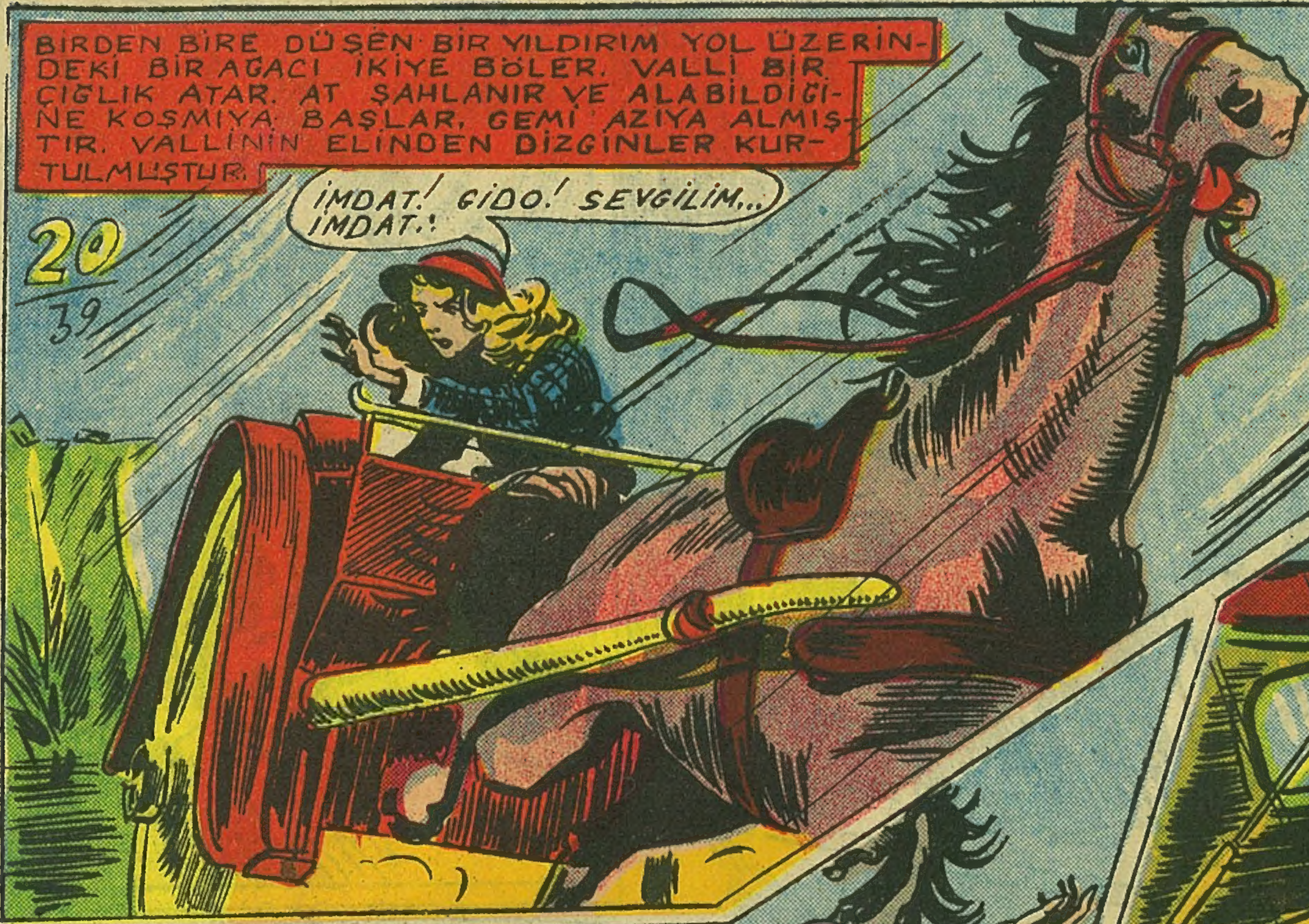
KADIN

BİRDEN BİRE DÜŞEN BİR YILDIRIM YOL ÜZERİNDEKİ BİR AĞACI İKİYE BÖLER. VALLİ BİR ÇİĞLIK ATAR. AT SAHLANIR VE ALABİLDİĞİNE KOŞMAYA BAŞLAR. GEMİ AZIYA ALMIŞTIR. VALLİNİN ELİNDEN DİZGİNLER KURTULMUŞTUR.

20
39

İMDAT! GİDO! SEVGİLİM...
İMDAT! İMDAT!

BU SIRA-
DA GİDO VE
NEDİK YOLUN
DA GİDERKEN,
AYRILMAK İÇİN ÇA-
BUK KARAR VERDİ-
ĞİNDEN AZAP DUYA-
RAK YAVAŞLAR.

BU SABAH TİTANYA İLE KONUŞ-
MALIYDIM. HEM VALLİYİ DE
NEDEN MÜTEESSİR ETMELİ-
YİM?

KUVVETLİ
BİR SARSIN-
TI İLE VAL-
Lİ MUKAVE-
METİNİ KAY-
BEDEREK DÜ-
ŞER YOLUN
SAĞINDAKİ
BİR YARA DO-
RU YUVARLA-
NIR. KAFASI
TASA ÇARPAR
BAYILIR. BERE-
KET ORADAKİ
BİR ÇALI ONU
DEREYE DÜŞ-
MEKTEN KUR-
TARIR. AT YOL-
DAN AYRILA-
RAK TEKERLE-
Ğİ KIRIK ARABA-
YI TARLAYA SÜ-
RÜKLER.

İMDAT GİDO!

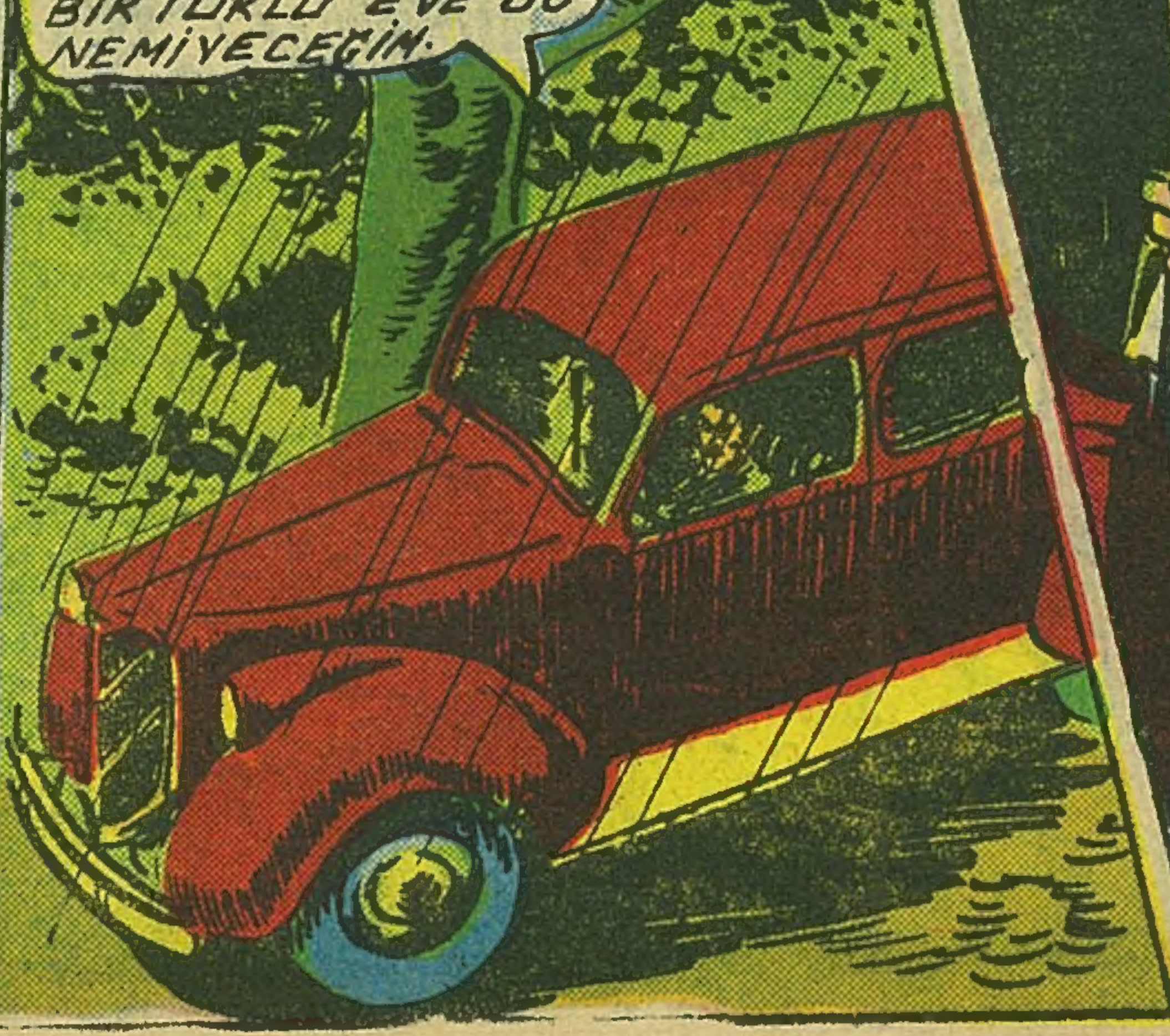
BAR-
DAK-
TAN BO-
ŞANIRCA
SİNA YAĞ-
MUR YAĞ-
MAYA BAŞ-
LAMIŞTIR.
GİDO OTO-
MOBİLİ GERİ
ÇEVİRİR. BU
SIRADA CAM
TEMİZLEYİCİ
BOZULUR Ö-
NÜNÜ GÖRE-
MEZ OLUR.

CAM TEMİZLEYİCİYİ TAMİRETMEK
ÜMİDİYLE GİDO YERE İNER. HAVA-
DA UÇAN BİR ŞEY GELİP OTO MOBİ-
LİN MOTOR KAPAGI ÜZERİNE DÜŞER
GİDO BU MAVİ MENDİLİNİ ELİNE
ALIR.

BU MENDİLİ
TANIYORUM. VAL-
Lİ BUNU HEP
BAŞINA BAĞLAR-
DI. ALLAHIM BU-
NUN İŞİ NE BU-
RADA?

... FAKAT HIRSI GALEBE ÇALAR.
HAYIR! HAYIR! BU KADAR ZAAF
GÖSTERMEMELİYİM. ARTIK KOMEDİ
YAYA SON VERMELİ

HAY ALLAH
CEZASINI VERSİN
BİRTÜRLÜ EVE DÖ-
NEMİYECEĞİM.

SAYFAYI ÇEVİRİN

MUTHİS BİR HELECANA KAPILAN GİDO ETRAFINA BAKINIR. FAKAT RÜZGAR GÖRMESİNE MANİ OLDUĞU İÇİN YOL BOYUNCA BİRAZ İLERLER. BURADA YAPTIĞI YENİ BİR KEŞİF ONU DEHŞETE DÜŞÜRÜR. YERDE ÇAMURLARA GÖMÜLMÜŞ BİR ARABA TEKERLEĞİ VARDIR.

BURADA BİR FELAKET OLMUŞ. BİLİYORUM, HİSSEDİYORUM... BELKİDE BENİ ARAMAYA GELİRKEN ARABA DEVRİLDİ... VALLİ! VALLİ!

HEYECAN VE İZDİRABİNİN SİDDETİNDEN KENDİDE ÜR-KÜYÖR.

ALLAHIM.. SAYET O-NU ÖLMÜŞ BULACAK OLURSAM ARTIK BENİM İÇİN HAYATIN BİR MANASI KALMAZ. BELKİDE BİR ŞEY-Sİ YOKTUR.

TAM BU SIRADA YOLUN KENARINDA BİR İSKARPIN GÖRÜR. BUNU TANIR. AKLINA EN KORKUNC SEYLER GELİR. ÜMİTSİZLİK İÇİNDE HAYKIRMAĞA BAŞLAR.

VALLİ! VALLİ! ALLAH! ASKINA CEVAP VER! BENİ HEYECANDAN ÖLDÜRME!

BİRDENBİRE YOLUN KENARINDAKİ YARA BAKINCA VALLİYİ FARKEDER. YAVAS YAVAS ONA DOĞRU GIDIP ÜZERİNE KORKU İLE EĞİLİR..

VALLİ, VALLİ YAVRLIM. BEN GELDİM.. GİDO.. ACI GÖZLERİNİDE BANA CEVAP VER.

KIZIN ELLERİ BUZ GİBİDİR. SAKAĞINDAKİ YARADAN KAN AKMAKTA. FAKAT NABİZ VARDIR. GİDO KUCAĞINA ALARAK KALDIRIR. VE YUKARI, YOLA ÇIKARIR.

ALLAHA FOK SÜRÜR. HALA YAŞIYOR.. ZAMANINDA GELMİŞİM.

ALLAHIM ŞİMDİ ONA BİR DOKTOR LAZIM... BELKİDE YARASI VAHİMDİR. ONLUN BOYLE SOKAK ORTASINDA ÖLMESİNE NASIL İÇİM DAYANIR..

YAVASÇA OTOMOBİLİN İÇİNE YATIRIR VE MAKINAYI ÇALIŞTIRMAĞA GAYRET EDER. FAKAT BU İMKANSIZDIR. ÇÜNKÜ MOTORUN İÇİNE SU KAÇMIŞTIR.

ARKASI VAR.

Talihsiz bir ADAM

Yazan: M. YAMAN

Tren kalktığı sırada istasyona gelmiş, yolcu teşyi edenleri, ite kaka açarak bacaklarının bütün kuvvetiyle koşmuş ve bin güçlükle basamağa yapışmıştı.

Bu hız ve telâş içinde küçük bavulunu kurtarabilmişti ama şapka başından fırlayıp bir zaman tekerlenmiş ve sonra yük vagonlarının altına gitmişti.

İstasyonda kalanlar bu palas pandıras binişi hakkahalarla uğurlarken o birinci mevki, kompartimanlardan birisine girdi.

Yüzü, gözü kızarmıştı. Tıkanacak gibi soluyordu. Fakat tıkanmadı. Yolculardan birisi termosunun bardağını soğuk su ile doldurup ona sundu.

Üstü, başı temiz, zengin kıyafetli, kırk beşlik bir adamdı. Teşekkür edip, bir iki soluk aldıktan sonra kendisine geçmiş olsun diyenlere önce başıyla, daha rahatlanınca diliyle teşekkür etti ve:

— Bir insan, dedi. Zengin değil, ne olursa olsun, talihi olmayınca on para etmez.

Termoslu yolcu gülümsedi:

— Hayat bu. Sağlık olsun. Esasen insan kendi talihsizliğine inanırsa aksilik üstüste gelir. Daha doğrusu aksiliği kendisi icat eder.

Başını salladı. Beyaz mendilini çıkartıp kırmızı alnını nöbet nöbet silerken:

— Öyle değil birader, dedi. Öyle değil. Ben bu talihle az mücadele etmedim. Ne zaman bir aksilik ol-duysa kahkahayı bastım. Kambur feleği çatlatmak için elimden geleni yaptım. Fakat o beni yıldır-dı artık.

Termoslu yolcu:

— Demek çok aksiliklere maruz kaldınız, dedi.

Herkese yüksek kaliteden birer sigara dağıttı. Nazik bir insan olduğundan ufak gülücüklerle başına gelenleri anlatmak için izin istedikten sonra termosluya döndü:

— Ne diyorsun birader. Benim yerimde başkası olsaydı çoktan geçer giderdi. Size bir, ikisini anlat-sam bana hak verirsiniz. İş doğuş-tan başlıyor. Yeryüzüne büyük bir adam geliyormuş gibi valide bende-niz ağrı çekerken İstanbulda üç yüz on zelzelesi olmuş. Evimiz yıkıl-mış, açık havada dünyaya gelmiş-im. Buna bir tesadüf diyeceksiniz. Ben küçükten beri çekerim bu talih-sizliği. İmtihana giderim, karnıma bir sancı yapışır, tahtaya kalkarım elimdeki tebeşir kırılır, en güç so-rular bana çıkar. Çalışır, çabalar, im-tihan veririm, benim kâğıdım kaybolur. Sonra büyüdüm, yedek subaya girdim. Benim kurram Ka-raköseye çıktı. Oradan döndüğüm gün peder sizlere ömür. Acım geçti, evlenmeğe kalktım, gerdeğe girece-ğim gece harp çıktı, güvey elbisesi ile, iki kaşık zerdeyi yiyip, apar to-par yola çıktım. Altı ay sonra bir kolayını bulup İstanbula döndüm. Bizim bakire gelin İzmir, babası-

nın yanına gitmiş. Hemen bir va-pura atlayıp İzmir'e yollandım. İzin-li geldiğimi telgrafla haber alan ka-rım İstanbul'a gitmiş. Allah inan-dırsın, tamam dört defa İzmirle İs-tanbul arasında mekik dokudum. O gelir, ben giderim, o gider ben ge-lirim. Yirmi günlük izin müddeti böyle geçti. Yine de buluşup baş göz olamadık.

Kompartimandakiler kendilerini güçlükle tutuyorlardı. O:

— Güllünüz birader, dedi. Güllü-nüz. Hakikaten güllünecek kallerdir bunlar. Size nasıl anlatayım. İşte bir haftadır çekmediğim kalmadı. Şu son olanlar bile benim ne zavallı bir insan olduğumu anlatır. Anka-rada bir ihale işine girdim. Rakip-leri yıldırma için en aşağı fiatı verdim. Birlik olmuş, beni yere vur-mak için ağız birliği etmişler. İhale üstümde kaldı. Vakıf dar, malzeme yok. Büyük bir bina yaptırılacak. Binanın yerini görmeğe gittim. Yol-da otomobil devrildi. Yirmi dört sa-at köyde kaldım. İş acele. Hemen İstanbul'a dönerek betonarme için demir almak lâzım. Bir firma bana telgrafla cevap verdi. Yirmi dört saatte parasını verip malı kaldır-mazsam başkasına satacak. Yani mahvoldum demektir. Kâh at kâh eşekle yol aldım. Ankaraya dar düş-tüm. Otelden şu küçük valizi alaca-ğım, anahtarı kaybetmişler. Polise koş, çilingire koş. Nihayet kapıyı açtırabildik. Çantayı kapınca soka-ğa fırladım. Ara ki bir otomobil bul-up da tirene yetişebilesin.

Hikâyesinin burasındayken kapı açılarak biletçi içeriye girdi. Telâşlı ve talihsiz yolcuyla görür görmez tanıdı:

— Tirene atlıyan sizsiniz değil mi efendim?

Gülmeğe gayret etti:

— Evet, bendim. Otomobil bula-madım. Gördüğünüz gibi bin güç-lükle yetiştim.

Memur diğer biletleri kontrol e-derken sordu:

— Biletiniz var mıydı?

— Hayır. Vakıf olmadı ki. Artık cezalı mezal bir bilet kesiniz.

— Şeftiren şimdi dolaşacak. Ben haber veririm. Her halde büyük bir kaza geçirdiniz. Az daha tekerlek-lerin altına gidecektiniz.

— Ne yaparsınız, iş mühim.

— Zannedersem şapmanız da ba-sınızdan uçup, gitti.

— Evet ama zarar yok. Tireni kaçırıyordum binlerce lira zarara gi-recektim. Artık Eskişehir'den bir başka şapka uydururum.

— O zamana kadar başı açık mı seyahat edeceksiniz. Havalar sakat.

— Yani çok bir zaman mı? Za-ten vagon içindeyim. Bu gece yarısı Eskişehre varacağız. Tiren vaktine kadar mağazalar açıktır.

Kondüktör durakladı:

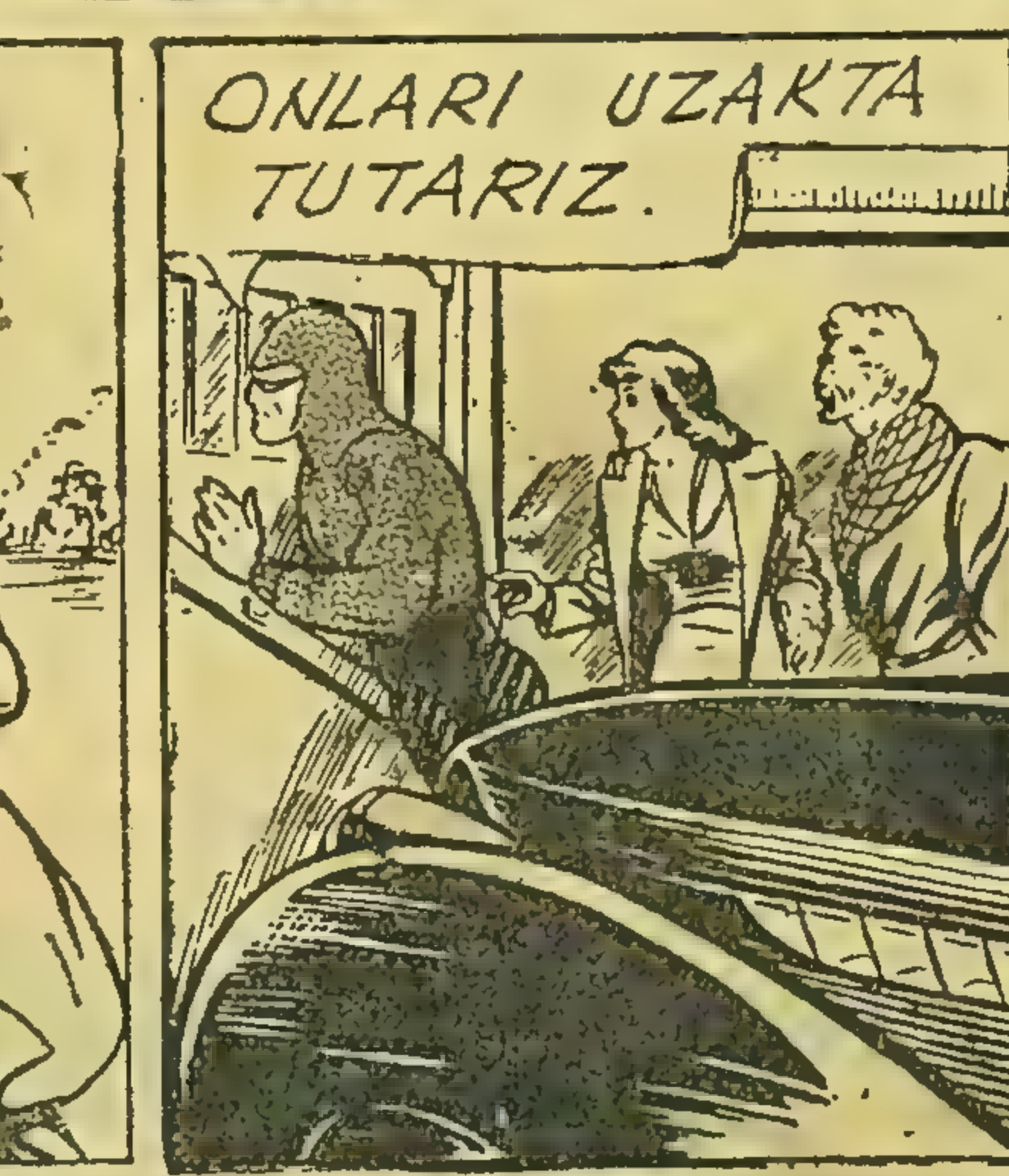
— Evet, evet ama... Siz, siz han-gi tiren diye bindiniz?

Yolcu haykırdı:

— Canım, İstanbul tireni değil mi?

— Yooook, İstanbul tireni daha Ankaradan hareket etmedi bile. Bu Samsun postasıdır. İstanbul'dan ge-liyor.

Talihsiz yolcu bir çığlık ko-parttı ve oturduğu yere serilip kal-dı. Zavallı bayılmıştı.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 20

Refik, hâlâ esrar dalgasının tesiri altındaydı:

— Üstadım, bir şey sormak istiyorum. Acaba ben o esrar dalgası içindeyken yanıma sokulan ve bana kollarını uzatıp boynuma sarılan hangisiydi?

Tuğrul kaşlarını şiddetle çatı ve hiddetle ayağa kalkarak:

— Anlıyorum, bundan sonra bana senden hayır yok, dedi.

Refik boş bulunarak büyük bir hata yaptığını anladı. Kıpırmızı kesildi. Üstat kaşları çatık ve burundan solur bir vaziyette odadan çıktı.

— 13 —

Fakat merdivenleri inerken kendi kendisine söyleniyordu:

— Hakkı var çocuğun. Ben bile âşık olacak derecelerdeyim.

Bahçede karı koca onları çaya bekliyorlardı. Tuğrul genç kadının kocasına bir şeyler söylediğini ve endişe ile konuştuğunu sezdi. Geceki yorgunluğu belli etmemeye çalışarak ilerledi. Yerine oturur oturmaz ilk soruyu soran ressam oldu:

— Samiha cidden merak ediyor. Nasıl oldu da kırlara çıktınız?

Bahsin yeniden açılması Tuğrul'un hoşuna gitmedi. Fakat cevap vermek zorunda kaldı:

— Kendilerine arz etmiştim.

— Evet ama bu tatminkâr bir cevap değil. Biz köşkte yalnız olduğumuz için bahçe kapısını dikkatle kapatır, kilitler ve anahtarları başucumuzdaki dolaba koyarız.

— Biz de bir çaresini bularak dağa doğru gitmiş durumdayız.

— Kapıdan çıkmadınız ve duvarlardan da aşamazsınız.

— Bunun aksini olmuştur. Eğer siz ve sayın bayanınız pek merak ettinizse bir misafir için hoş gitmiyen durumumuzu anlatayım. Biz yemekten sonra bir dolaşmağa çıkmıştık. İşte kapı da biz böylece dışarıda bulunurken kapatılmıştı. Hattâ Refik kapının kapalı olduğunu görünce pek bozulmuş ve bundan kendisine olduğu kadar bana da hakaret payı ayırmıştı. Ben dışarıda bulunduğumuzu bilmediklerini ileriye sürerek bu endişesini gi-

derdim.

Ressam emin olmuştu. Fakat karısı hafifçe kızarak detektifin yüzüne dikkatle baktı. Onun işlek zekâsı karşısında duraklamıştı. Mamafih gayet saf bir hal alarak:

— Çok şükür, dedi. Bu makul cevabınızı duymasaydım içim rahat edemezdi. Sizi dışarıda görünce kulağımızı dolduran rivayetlerden birisi tahakkuk ettiğini zannetmiştim. Evet, hakkınız var, çok doğru.

Sonra gayet güzel dişlerini belli etmeden sıktı. Gözbebeklerinde kuvvetli bir öfkenin bir, iki kıvılcımı parladı.

Kahvaltıdan sonra, bir aralık uzun uzun özürler dileyen Refik üstadının affını kazanmış ve aralarında dikkatli bir tetkik yapma kararı verilmişti. Birisi köşkte bulunduğu sırada diğeri bahçede, ressamın veya genç kadının yanında kalacak, öteki köşkteki kadının gizlendiği yeri bulacaktı.

Bu pek güç, âdeta imkânsız bir işti. Çünkü kendi yuvalarında bulunan kurnaz ve zeki mahlûklar böyle dolaplara düşmekten çok uzaktılar.

Nitekim bütün günün uğraşması boşa gitti. Hava pek güzel olduğu için akşam yemeğini bahçede yediler. Yeniden esrar dalgasına düşmek için büyük bir dikkat sarfeden detektif büyük bir komposto kâsesinden kendisine ikram edilen kompostosunu afiyetle yemiş, daha sonra bir de sigara yakıp düşünce lere dalmıştı. Onlar koltuklarda otururken karı koca kapıya doğru gittiler ve vakit hayli geciktiği için rahatlık dileyerek odalarına çekildiler.

Arası pek az geçti. Üstat kendisinde bir fevkalâdelik duymağa başladı. Başında tatlı bir ağırlık vardı. Durduğu yerde hemen uyuyacak gibiydi. Bunu bir akşam evvelki uykusuzluğa hamlederek yerinden kalktı. Refik oturduğu yerde, gözlerini karanlığa dikmişti.

Tuğrul seslendi:

— Haydi, biz de gidip yatalım.

Muavin cevap bile vermedi. Tuğrul sendeliyerek ona yaklaştı. Omuzuna yapıştı.

— Haydi aslanım, dalgayı bırak.

Zorla koluna girdi. Aklından şimşek hızıyla fikirler geçti:

— Anlaşıldı, karı bize yine yutturdu. Kapıyı kocasıyla birlikte kitlemesinden de şüphelendim. Hem gidip odaya kapanmalı. Yoksa bu defa ayazdan zatürrieyi alırız. Korkarım bu ahmak yine dalgada.

Aklı başındaydı. Başını sarstı. Üzerinde fazla ağırlık vardı ama geçen defaki kadar eli ayağı tutulmamıştı. Belki de esrar yeni yeni tesirini gösteriyordu. Daha hızlı hareketle karar vererek muavinine yapıştı. Delikanlı peltek ve bitkin bir eda ile sordu:

— Siz, siz misiniz? Bayan Samiha, siz...

Detektif az daha bir kahkaha kopartacaktı. Fakat işi yukarıda halletmek lâzımı. Hiç bozmadan delikanlının kolunu çekti:

— Evet, evet, gel, çabuk gel. Kaçalım.

— Kaçalım mı? Sizinle mi? Rica ederim beni mahvetmeyiniz. Ben ölürüm artık.

— Allaha emanet sevgilim. Sen beni dinle. Sarıl boynuma bakayım. Ha şöyle. Yürü. Kimse bizi görmesin.

Usta ile muavin sarmaş dolaş bir halde merdivenleri çıkıp odalarına kapanırken Refik hıçkırıqlarla ağlıyordu.

Tuğrul esfle başını sallıyor, delikanlının haline acıyor, bir yandan da kendi kendisine söyleniyordu:

— Niye bende fazla bir şey yok. Acaba kompostonun hepsini yemediğim için mi? Evet kâseye beyaz tozdan konulacağını ve üzerine komposto konabileceğini düşünmüş, ancak birkaç kaşık almıştım. Halbuki Refik dibini kazdı kâsenin. Onun için bende ancak tatlı bir sarhoşluk var. Şu deli oğlan.

Onu yatağına bırakıp çekilmek istedi. Fakat gözleri yarı aralık, ağzında sulu bir yalvarış bulunan delikanlı yere yuvarlanmış, ayakla-

rum.

Ve uzanıp çektiği büyük yastığı delikanlının kolları arasına bıraktı.

İşte o zaman çok acıklı, aynı zamanda gülünç bir hâdise oldu. Zavallı delikanlı yastığı sımsıkı bağrına basmış, ateşli göz yaşları dökerek inliyordu:

— Yarabbi, Yarabbi sen ayırma beni bundan. Yarabbi sen bizim aşkımıza müzahir ol. Sen bizi kurtar. Sen bizi selâmete çıkar.

Titriyordu. Katılıyordu. Ve ateşli kollarının arasındaki yastığı elinden kapacaklarmış gibi kucaklıyor, göğsünün üzerinde sıkıyordu.

— 14 —

Sabahleyin şiddetli bir baş ağrısı ve bulantı ile gözlerini açan Refik yastığından başını kaldıramıyordu. Ayrıca boğazı ve gözleri şişmişti. Yattığı yerden melûl melûl, yalnız gözleriyle bakınıyordu.

Giyinmiş, odada gezinmeğe başlamış olan üstat onun uyandığını görünce yanına sokuldu. Delikanlı yarı geceden sonra inlemeğe başlamıştı. Esrar ve esrarkeşlerle çok uğraşmış ve pek kuvvetli bir etüd yapmış, hattâ bu konuda bir de eser hazırlamış bulunan Tuğrul, delikanlının halini biliyor ve ona karşı derin bir merhamet hissediyordu.

Titizliği yüzünden, yanından eksik etmediği limonçığı kolonyasını avucuna dökerek delikanlının alnını ve şakaklarını ıslattı:

— Başın fazla ağrıyor, değil mi? Zararı yok. Sıcak bir şey içince geçer. Söyle doğrul. Arkana yastıkları koyayım. Pencereyi de açayım. Saf havanın, serinliğin faydası olur.

Vakit hayli geçmişti. Tuğrul delikanlıyı doğrulttuktan sonra pencereye gitti. Camı açarken aşağıdan tatlı bir ses duyuldu:

— Bu ne uyku efendim. Bizi âdeta merakta bıraktınız.

Kocasıyla kol kola girmiş bulunan Bayan Samiha sesleniyordu. Tuğrul yalnız bir baş selâmı verdi ve çekilirken:

— Seni kumral yılan seni, diye söylendi. Alacağın olsun!

Odadan çıktı. Biraz sonra bir çay fincanı ile döndü:

— Şunu iç oğlum. Şu veramonu da yut. Yarım saat içinde kendine gelersin.

Delikanlının ağrıyan kafatası içindeki dimağı hatıralarını yavaş yavaş toplamaya başlamış ve gayri ihtiyari etrafına bakınmağa başlamıştı. Tuğrul işi anladı:

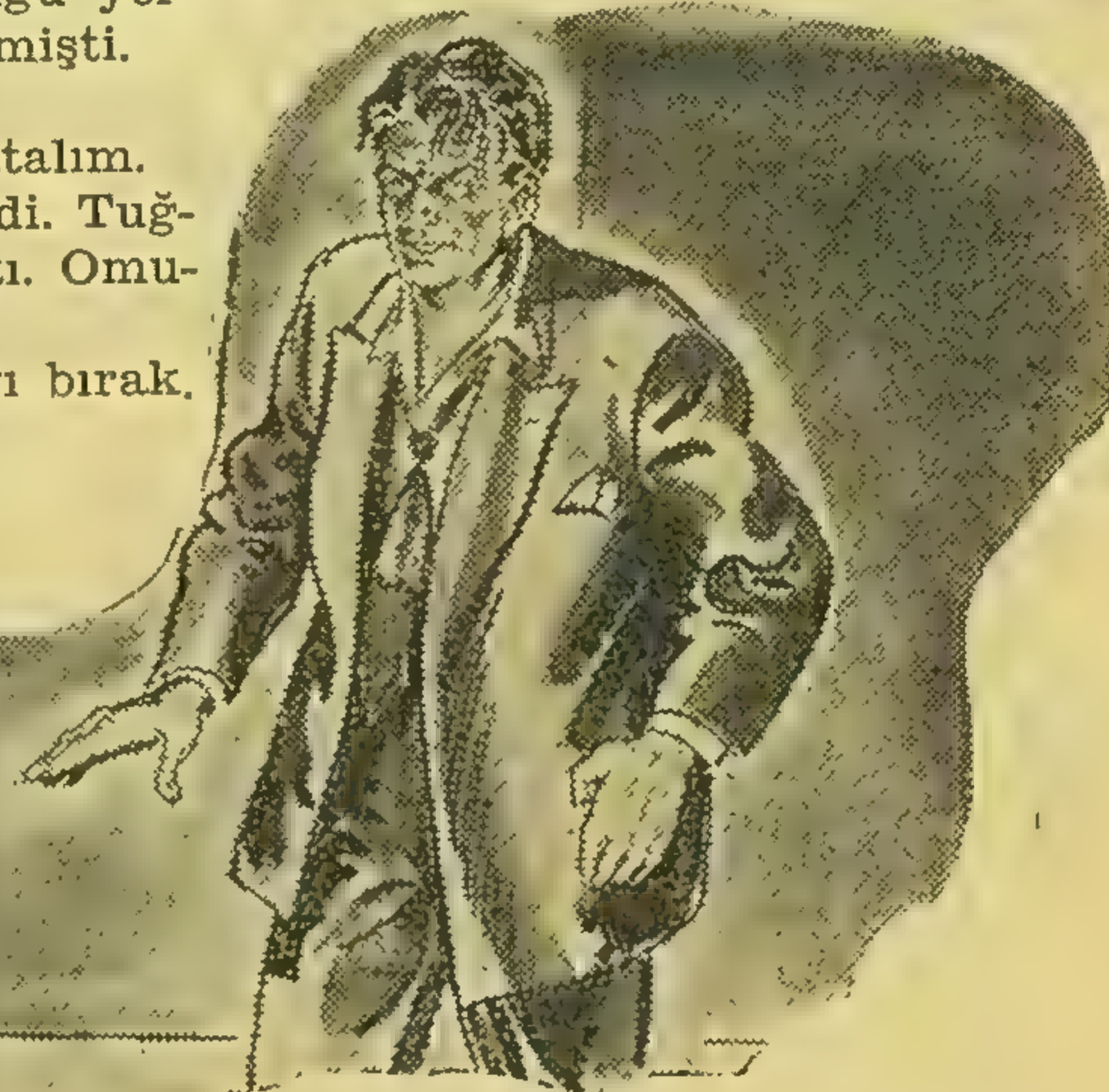
— Kucağına atılan ve boynuna sarılan, sana sadakat yeminleri edip, seninle candan sevişen o güzel kadını arıyorsun değil mi? dedi. Merak etme. Uzakta değil. İşte yanında yatıyor. Bütün gece sevişmeden bitap düşmüş. Baygın bir uykuda. Sular gibi uyuyor. Ve bu yüzden bütün gece ben yastıksız yat-

tım. Refiğin karyolasına bir insan gibi uzanmış olan yastığı çekip kendi yatağına fırlatırken, onun göz yaşıyla ıslanmış ve lekelenmiş olduğunu da gördü:

— Evet, dedi. İşte haspayı yerine koydum. Bana bak oğlum. Zihnini yormadan çayı iç ve beni dinle.

(Arkası var)

Zavallı Delikanlı, yastığı sımsıkı bağrına basmış...

rına sarılmıştı:

— Hayatım sizindir. Ben sizin yolunuzun üzerinde öleceğim. Bırakınız bu saadete ereyim.

Tuğrul ayaklarını köstekliyen delikanlıdan kurtulmak için fısıldadı:

— Benim için ölmek değil yaşamak lâzım. Ben, ben de senin kuvvetli ve genç kollarına karşı dayanılmaz bir istek duyuyorum. Al beni sevgilim, al beni kollarının arasına. Kuvvetli kollarının vücudümü sardığını istiyorum, al beni ru-

Yeşil Şemsiye

Nakleden: İ. Şerif

Persi Brevster, 55 inci sokaktaki şemsiyeci dükkânına girdiği zaman dükkân sahibi arkadaşı Samuel Mayer'i pek düşünceli, pek dalgın buldu. Hattâ Samuel, Persi'nin geldiğini bile farketmemiş görünecek kadar kendinde değildi. Persi, birdenbire arkadaşına seslenince, Samuel'in yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Persi diyordu ki:

— Heyyy Gud Morning Samuel!. Hav ar yu?.

Ve daha alçak bir sesle ilâve etti:

— Bana bak Samuel... Dün başıma bir iş geldi... Yine berbat bir meseleye karıştım. Acaba bana pazartesiye iade edilmek şartıyla...

Samuel, dalgınlığından kurtuluverdi:

— Vaz geç Persi... Hiçbir şey veremem... Cumartesi gününe kadar bir bono ödemek zorundayım... Tam dört yüz dolar... Ödeyemezsem iflâs mahkemesine sürükleneceğim... Aksi gibi bir tane de şemsiye satılmıyor... Dükkân şemsiye dolu, cepte beş para yok.

Dükkân birdenbire okadar sessizleşmişti, ki iki adamın kollarındaki saatlerin tıkırtısı bile duyulur olmuştı. Birdenbire Persi'nin narası duyuldu:

— Yaşasın!. Samuel, ikimizi de kurtaracak çareyi buldum...

— Sanki lüzumlu dolarları gökten indirecekmiş gibi kolunu sallıyordu. Samuel, şaşkın şaşkın onu süzdü. Fakat Persi yılmadı:

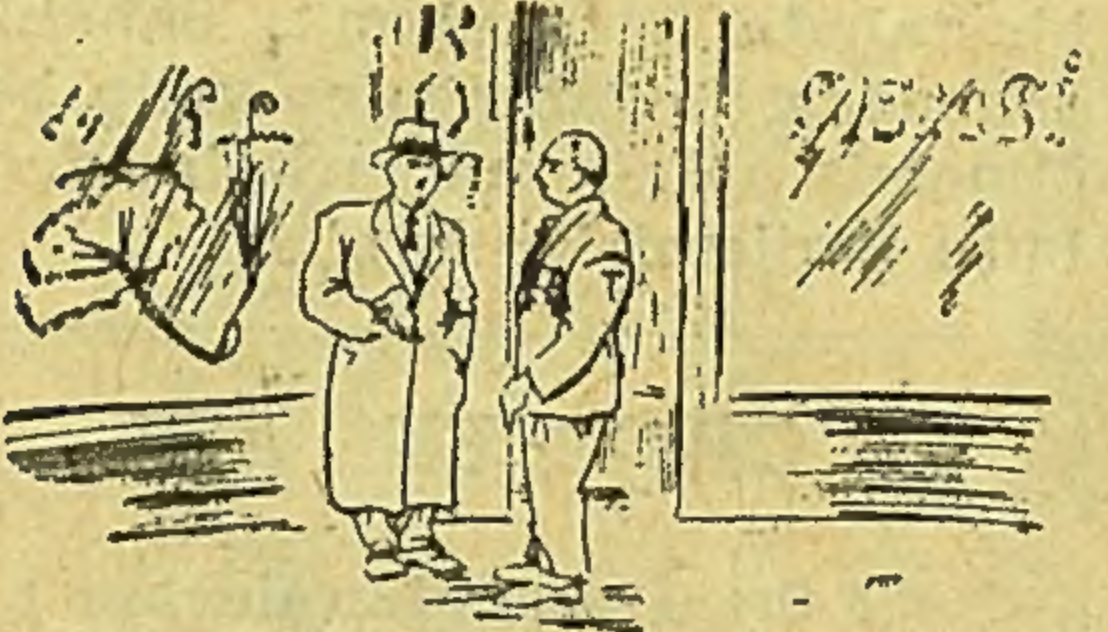
— Bana yüz dolar ver Samuel!. Ver yüz doları ve sana yemin ederim, ki yarın değil öbür gün, dükkânda bir şemsiye kalmıyacak... Söyle bakayım bana, senin şemsiyelerin çoğunun rengi ne?.

— Delirdin mi be Persi? Bırak saçmaları...

— Sen rengini söyle...

— Yeşil!.

— Öyle ise geri kalan bütün şemsiyeleri de git değiştir.. Yerine yeşil al... Yüz doları da hemen sökül!.

Samuel, cüzdanını çekip bono için sakladığı yüz doları Persi'ye uzatınca delikanlı selâm bile vermeden yıldırım gibi dükkândan fırladı.

O Bayan!

Salı günü saat beşte, 55 inci sokaktaki dükkânlardan birinden çıkarken bir adama çarpmış ve aynı adama aksi aksi bakmış olan o bayanın, perşembe günü aynı saatte yine 55 inci sokakta bulunması rica ediliyor. Kendisi, bir filmün başkadan rolü için angaje edilecektir. Tanınabilmesi için elinde salı günkü gibi yeşil bir şemsiye bulundurması lazımdır.

Bu ilân, ertesi sabah Nevyorkun bütün büyük gazetelerinde intişar etti. Aynı sütunun daha aşağılarında da şöyle bir ilân vardı:

Yeni ve Modern Şemsiyelerim Geldi

Her renk ve her fiatta!

Samuel Mayer, 55 inci sokak

Samuel, sevincinden handiyse delirecekti. O sabah dükkâna bir ba-

yan gelmiş, yeşil bir şemsiye almış ve fiatını bile sormadan parayı fırlatıp gitmişti. Yeşil bir şemsiye? Ne işti bu? Yoksa Persi yine büyük dalaverelerinden birini mi çevirdi?.

Ama Samuel bunu düşünmeğe fırsat bile bulamadı. Hemen ardından bir başka bayan gelmiş, başka bir yeşil şemsiye almıştı. Derken bir başkası ve yine yeşil bir şemsiye... Artık sarışın, kumral, esmer,

geşit geşit ve dilber dilber kızlar gelip habire yeşil şemsiye alıyorlardı. Başka renk istiyen yoktu. Zaten Samuelde de başka renk şemsiye yoktu. Gitmiş, bütün şemsiyeleri fabrikaya verip yeşilleri almıştı.

Samuel şaşkına dönmüştü. Neydi bu yahu? Ne yapmıştı bu Persi de böyle dükkânı müşteri doldurmuştu.

Öğle üstü dükkânda bir tek şemsiye kalmıştı. Tam Samuel dükkânını kapatıyordu, ki kaldırımın kenarında bir kamyon durdu. Hamallar harıl harıl dükkâna yeşil şemsiyeler taşıdı ve nihayet şoförün yanından Persi de indi.

Ama iki arkadaş kalabalık dükkânda konuşamadılar. Ancak yeni yeşil şemsiye partisini de satmaya vakit bulabildiler.

İki saat sonra dükkânda yine

bir tek şemsiye kalmamıştı.

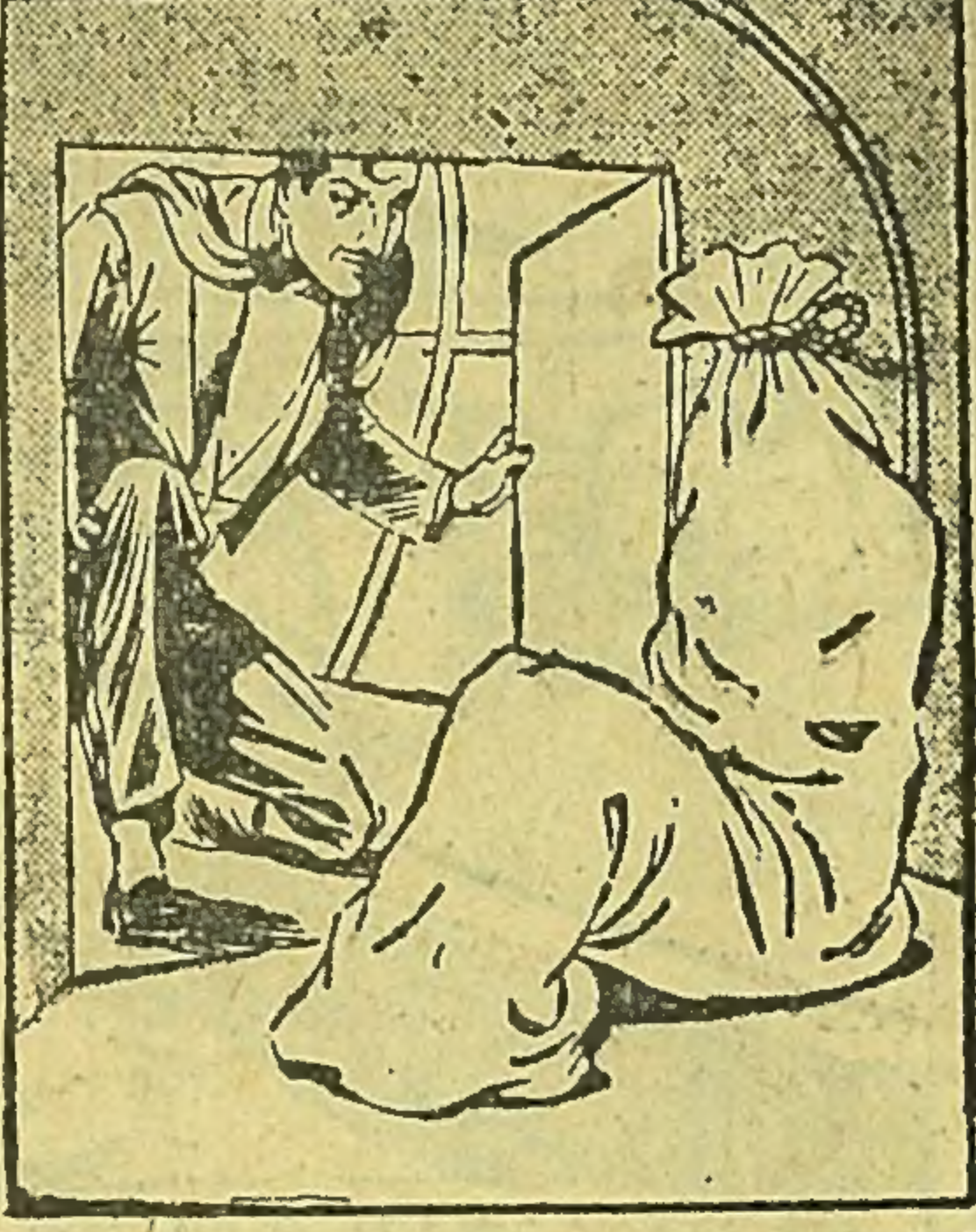
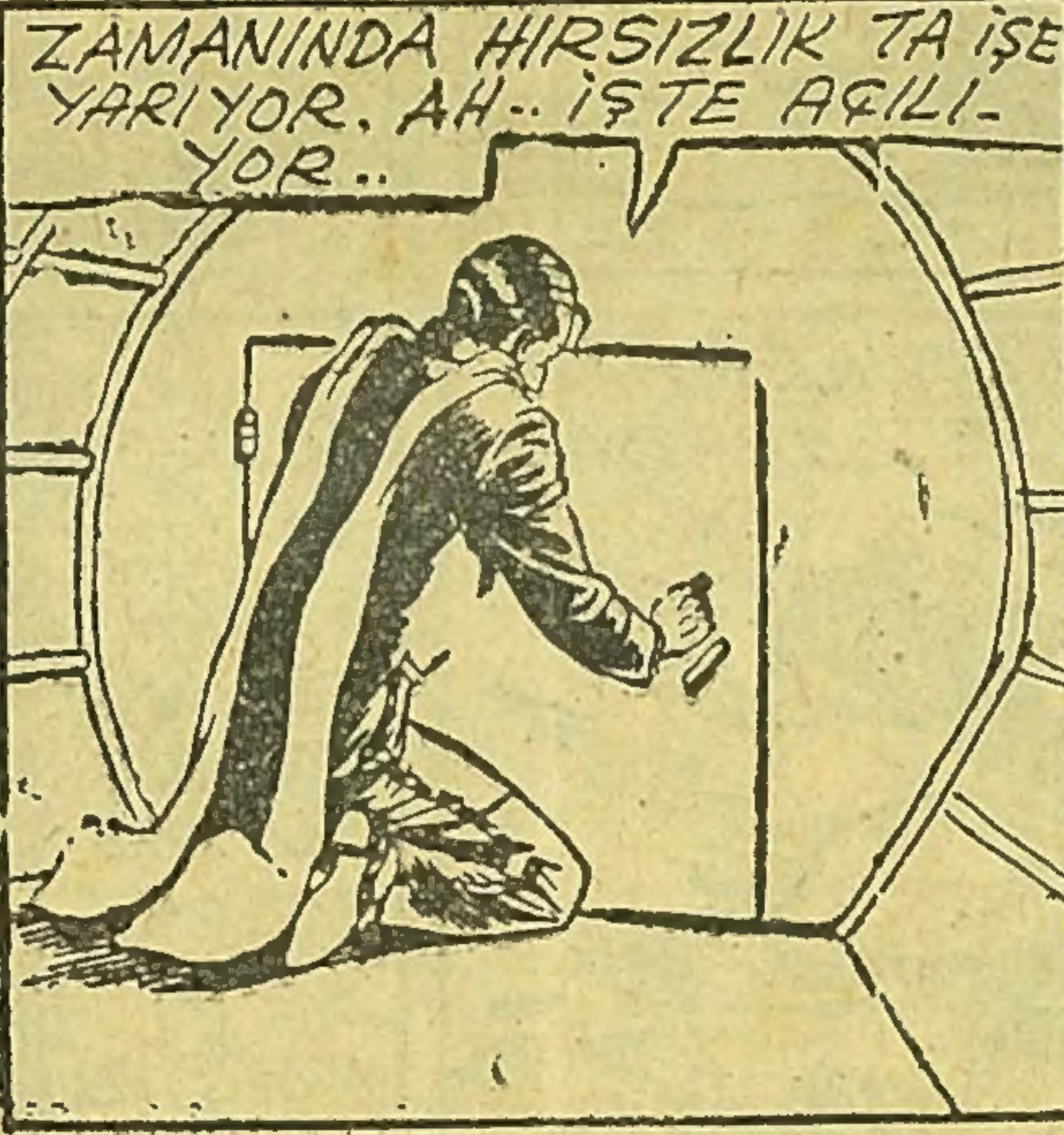
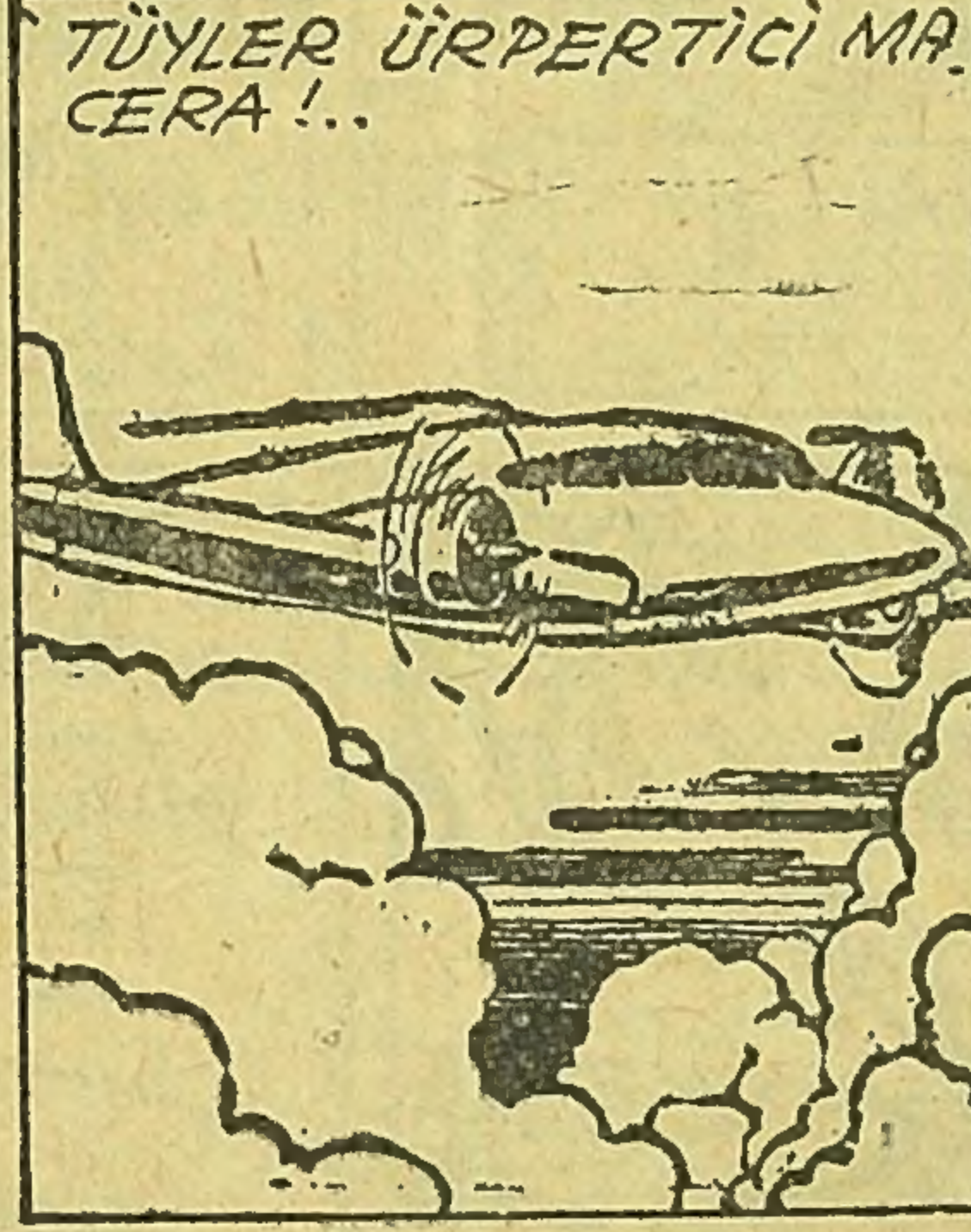
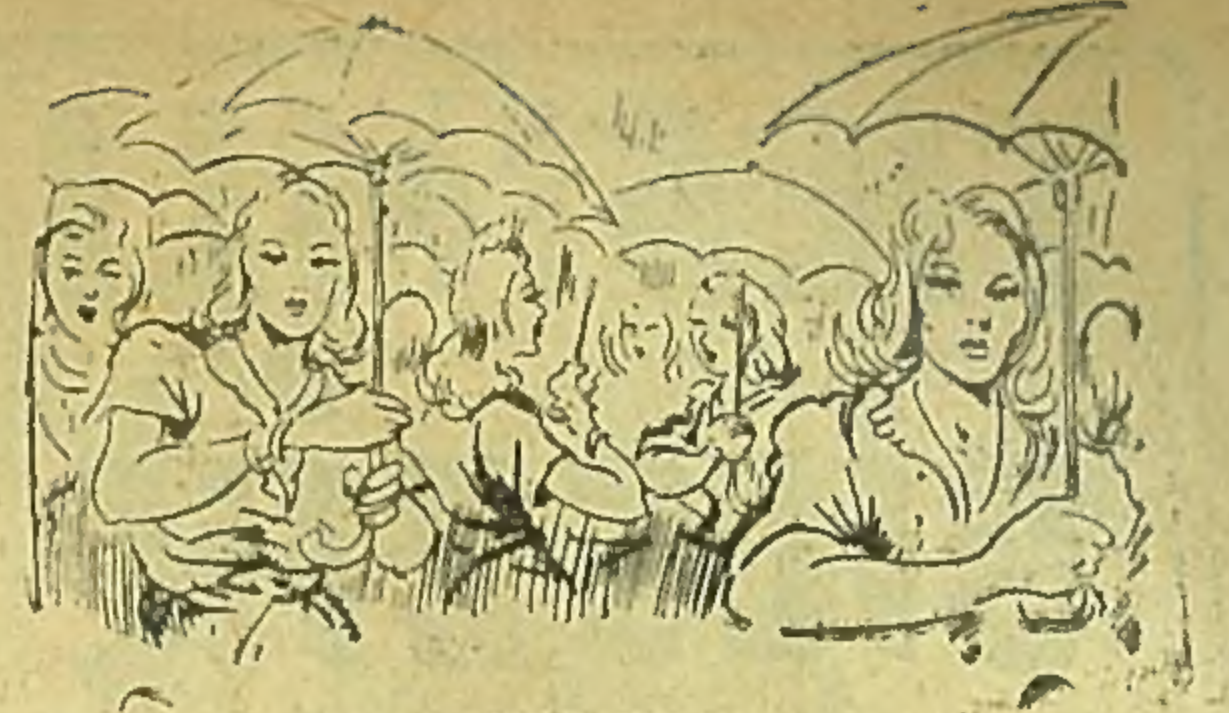
Saat beş olmuştı ve 55 inci sokak yeşil şemsiyeli kadınlardan o hale gelmişti, ki iğne atsan yere düşmezdi.

Samuel, dükkânın önünde arkadaşının omuzunu sıvazladı:

— Persi, nasıl yaptın bu işi be?

Persi, âdeta mahcup:

— Üzümünü ye de bağını sorma! dedi. Samuel, acaba pazartesiye kadar bana...

TILSIMLI BİLEZİK KARA ALİ

ÇKIYE TÖVBE EDEN ADAM

(6 ncı sayfadan devam)

düşünüyordum. Haksız değilmişim... Bir, iki dakika geçti geçmedi, içinde bulunduğum tabutun kimıldadığını ve sonra birdenbire paldır küldür yere düştüğümü fena halde canım yanarak hissettim. Çan havliyle tabutun kapağına bir dayanmışım, kapak çatır çatır fırlamaz mı?

Ooh... Dünya varmış! Temiz hava ciğerlerime doldu. Gözlerim ışıktan kamaştı. Sonra bir de yanı başıma bakayım ki ne göreyim? Kapağı açık, kirece bulanmış bir tabut içinde yüzü çöküp gerilmiş, basbayağı bir ölü... Ondan sonra başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Birtakım insanlar, dehşet içinde beni süzüyor... Tam yanı başımda duran birisine doğru el uzatmaya niyetleniyordum, ki korkusundan taş kesilen adam müthiş bir feryat bastıktan sonra danalar gibi bağıra bağıra:

— Ölü dirildi! Ölü dirildi!..
Diye tabanları kaldırıp kaçmaz mı?

Bir anda etrafımdaki kalabalık, çil yavrusu gibi darmadağın olmuştu.

Ama ben de kendimi öylesine toparlamıştım, ki iki saniyede ayağa fırladım.

Benimki ve daha birkaç tabut, kazılmış geniş bir mezarın yanında duruyorduk. Araba da biraz ötedeydi... Demek ki gömülmek üzereymişiz...

Azizim, oradan koşardım nasıl uzaklaştığımı ben bilirim. Yani senin anlıyacağın ölünün dirildiğini görenler bir tarafa kaçarken, ölü de bir tarafa sıvıştı...

O gün, bugün ağzıma bir damla içki koymam... Nasıl haksız mıyım?

Sebastiyan'a verdiğim cevap şu oldu:

— Doğrusu haklısın kardeşim!. Fakat nasıl oldu da seni gömmeye götürdüler, onu kavıyamadım...

— Nasıl oldusu var mı? O zamanlar, Polonya'nın bazı yerlerinde dehşetli bir tifüs salgını vardı. Her gün ölenler oluyordu. Bu ölüleri, şehirler dışında hazırlanan hususi barakalara yerleştirip iyice kireçledikten sonra üçer, beşer gömüyorlardı. Meğerse ben o gece sarhoşlukla, tifüslü ölülerin saklandığı barakalardan birine girmişim ve boş bir tabuta uzanmışım... Sabahleyin erkenden de tabutçular gelip benim ölmemiş olduğumu farketmeden tabutu çivilemişler işte!..

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

larda Ceymis Feyn bize bir hayli endişe veriyordu. Bu yüzden, uğraşa uğraşa kendisini Londradaki Amerikan sefaretine atase olarak kabul ettirmeğe muvaffak oldum. Bu suretle, delikanlıyı, peşini bir türlü bırakmayan bir kadından kurtarmak istiyordum.

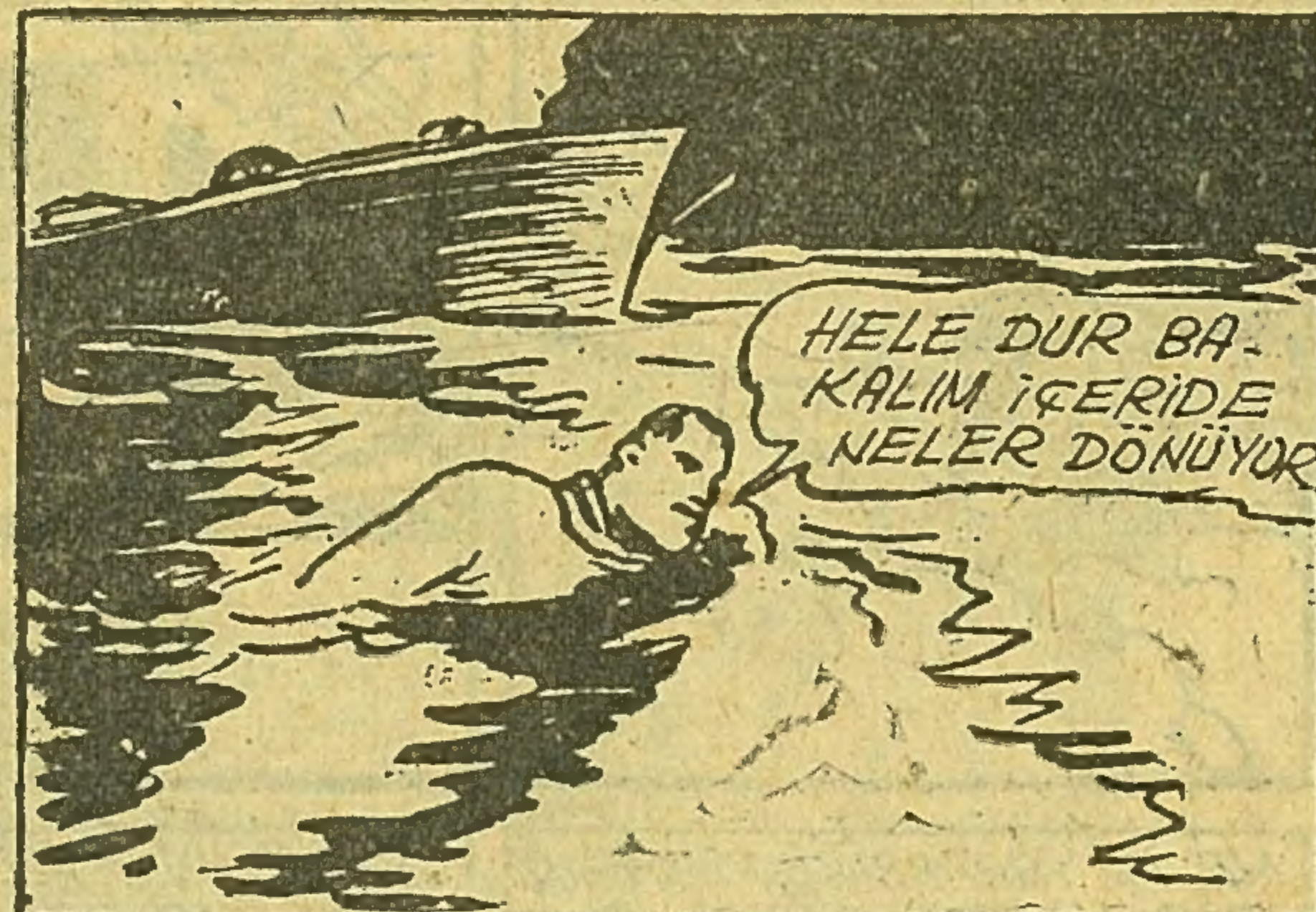
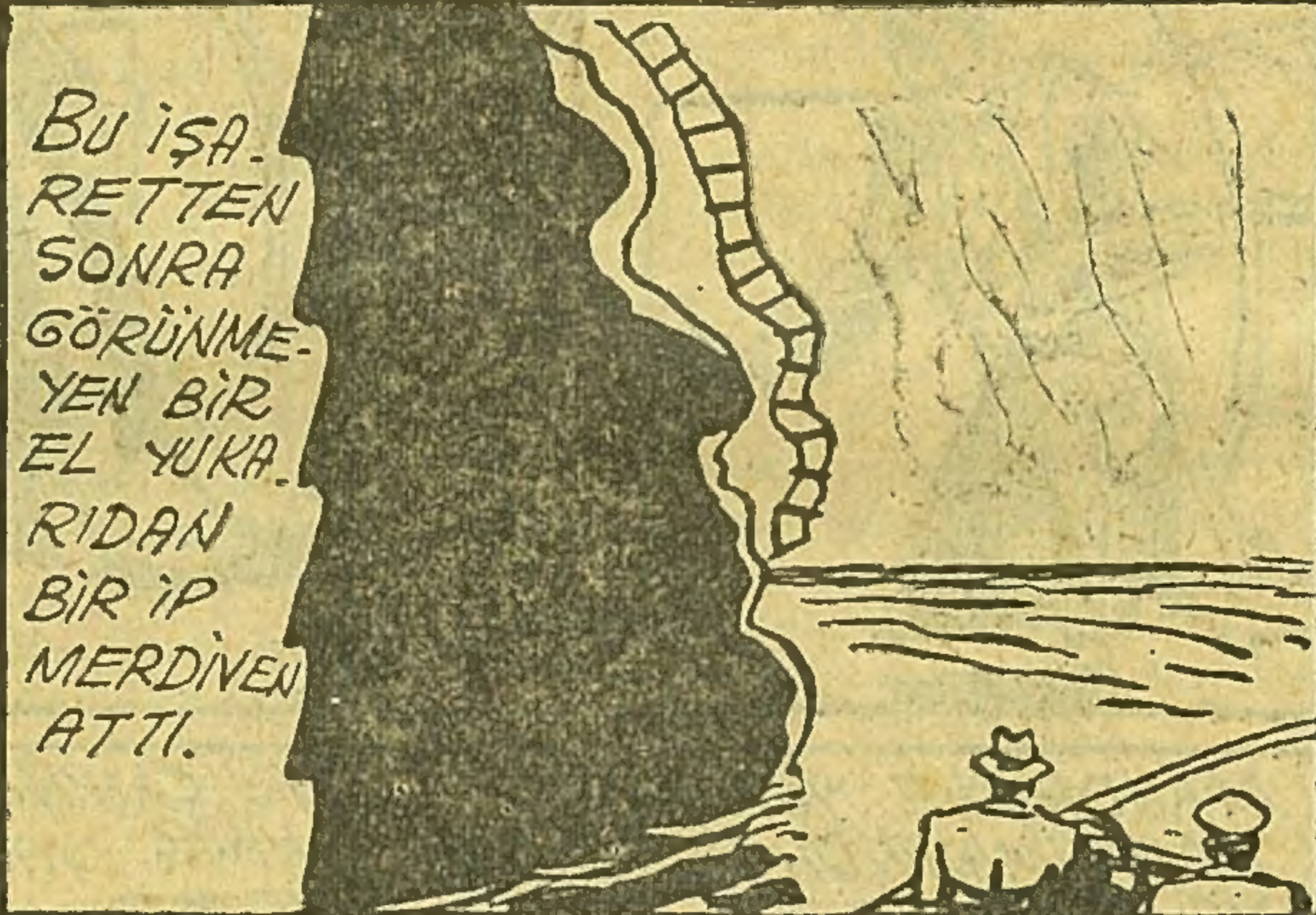
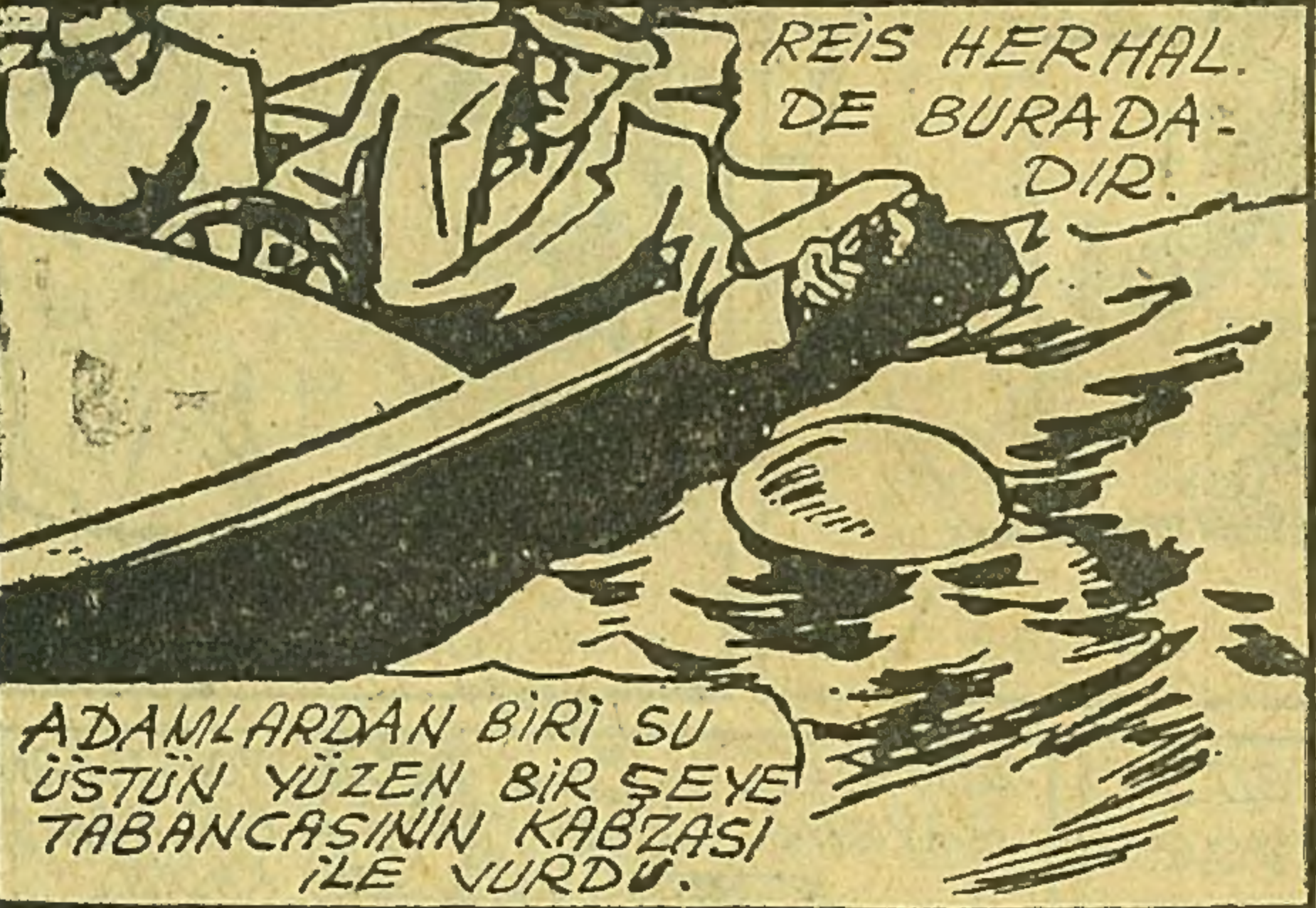
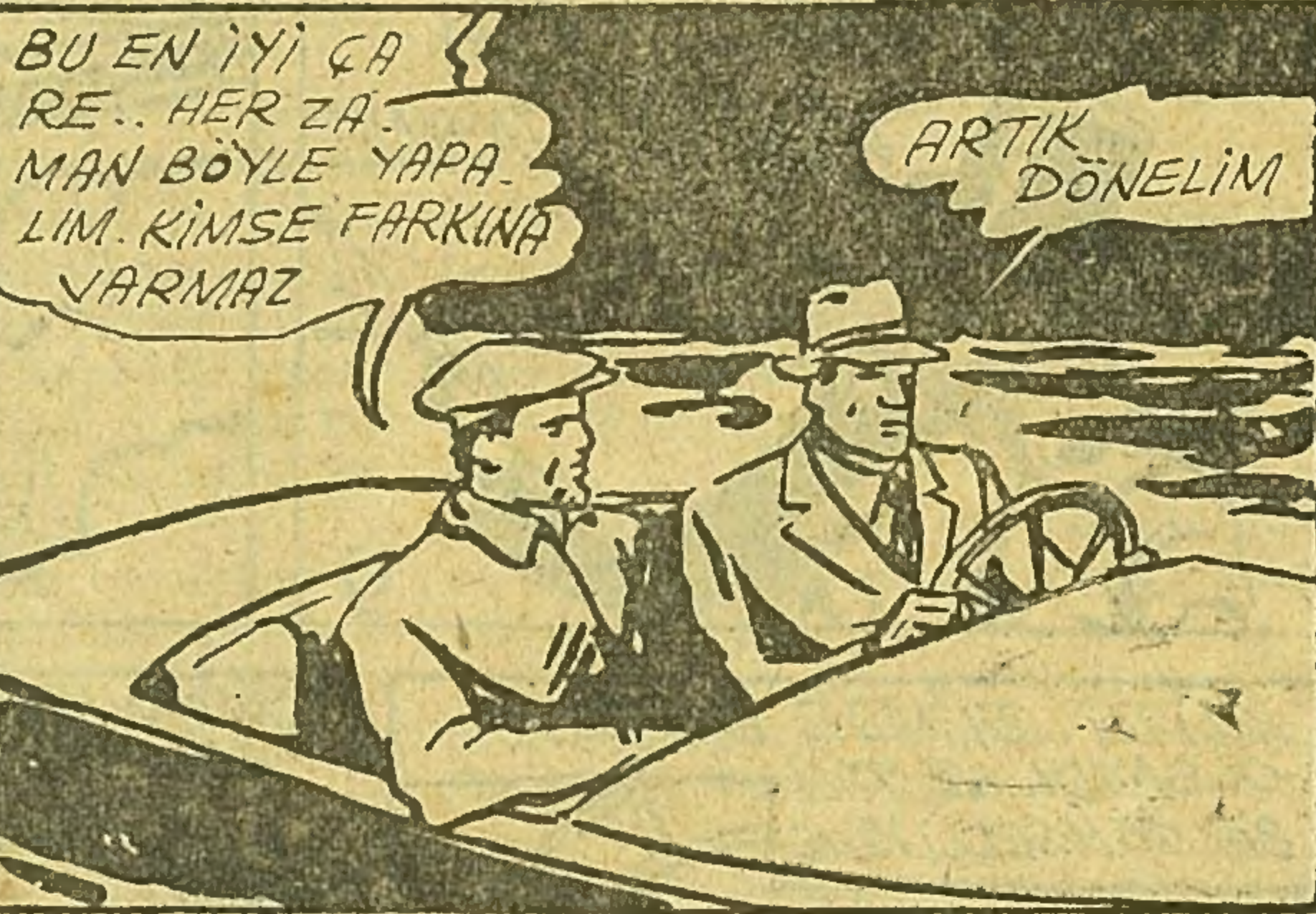
Sözün burasında Patrisya da karıştı:

— Ceymis biraz inatçıdır, tuhaf tabiatları vardır, hattâ biraz da çapkındır, bütün bunlara aklım eriyor ama, kendisine isnat edilen suçu işlemesine katiyen imkân veremem.

Hastings ciddi bir eda ile lâkırdıyı, bıraktığı yerden aldı:

— Bundan bir ay kadar evvel... Günü de iyice aklımda ya: Şubatın yirmi sekiziymiş... Ceymis Feyn, kendisine verilen gizli bir vazife ile Londradan hareket etmiş. Hamburga gidecek. Orada Astorya oteline inecek ve birisiyle buluşacaktı. Bu adam ona birkaç vesika verecek, o da bunları alıp Londraya dönecekti.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!..

DOSTUNUZ ROLAN SİZİNLE, YAPTIĞI HER İŞTE ORTAK OLDU. DEDİKÂE-
GÜNÜ SÖYLEDİ. TABİİ
RİNİZİ ANLA UYSALLIĞINIZIN MÜ.
MIYDURUM. KÂFATINI GÖRE-
CEKSİNİZ.

SAHİDEN NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLIYAMI-
YORUM. İŞİ KAVRAYINCA-
YA KADAR TEDBİRLİ OLMALİYİM.

DEMEK BİRKÂŞ NİÇİN OLDUĞU-
GÜN BENİM MİSA- NÜ BİLMİYD-
FİRİM OLMAGI KA- RUM. FAKAT NE
BUL ETTİNİZ OLURSA OLSUN
GELİYORSU- EMİRLERİNİZİ DİN-
NUZ ÖYLE Mİ? LEMEK ZORUNDAYIM

KURZ VE MARSEL EV-
DEN ÇIKTILAR.

ÇOK GARİP. BİR KADI-
NIN BÖYLE YAKALAN-
DIĞINI İLK DEFA GÖRÜYORUM..

VATANSEVER NE YAPA-
CAĞINI BİLEMEYEN ÇATI-
RASINDAN İNDİ. TAM
BU SİRADA KAPI ÇALINDI.

İLKÖNCE SAKLANMAYI DÜŞÜN-
DÜ. SONRA AÇTI. BURADA RO-
PİLERİNİ SAKAL- LAN ADINDA
LI BİR ADAMI GÖR- BİRİ OTURU-
YORMUŞ..

İKİ ARKADAŞ KUCAKLAŞTILAR

SENİ ÖL- GÖRÜYORSUN Kİ
MÜŞ SA- SAĞ VE SALİMİM.
NIYORDUM. ROLANI BURADA
GÖRMÜŞLER. ONUN
İLE KONUŞMAYA GEL-
MİŞTİ.

BİZİMLERE HA-
BER UÇURMAGA
GİTTİ. BİRAZ EV-
VELDE MARSELİ
TEVKİF ETTİ-
LER.

MARSELİ
Mİ? NE
DİYOR-
SUN?

VAKİT KAYBETMİYELİM.
HEM MARSELİ HEM BİZİM
KİLERİ KURTARMALIYIZ.
ARTIK ONUN HAIN OLDU.
GÜNÜ ANLADIM.

ETRAFI GÖZLİYEREK EVDEN
ÇIKTILAR. DAHA ÜÇ BEŞ ADIM
ATMAMIŞLARDI Kİ BİR KURŞUN
GENÇ VATANSEVERİ CANSIZ
YERE YIKTI. ANDRE KAÇTI.

KÖPEKLER BİZİ GÖZ-
LÜYORLARMİŞ.. ŞU RO-
LAN DENİLEN HELBET
BİRGÜN KARŞILAŞA-
CAĞIZ..

BUYURUN OTURUN GÜZE-
LİM. ROLAN SİZİN BİZDEN
OLDUĞUNUZU SÖYLEDİ. HELE
ŞU VATAN HAINLERİ (!) YA-
KALANSINLAR. SİZE ÇOK
MÜKÂFAT VERE-
CEĞİZ. NE İÇE-
CEKSİNİZ?

SERSEM HERİF GÖRÜR-
SUN ŞİMDİ SEN. SİZDEN-
MİYİM BİZDEN MİYİM?

MARSEL KURZ'UN TA-
BANCAĞINI MASASININ
ÜZERİN-
DEN KAP-
TI.

FAKAT BENİM YAPABİLECE-
ĞİM TEK YARDIM SİZİ İŞKEN-
CESİZ, BİR KURSUNDA CE-
HENNEME GÖNDERMEKTİR.

APTAL ANDRENİN
ÖCÜNÜ ALA-
CAĞIM. SİLÂ-
HİMİ ALAMI-
YACAKSIN

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

GÜNEY EKSPRESİ
PARİSE GİRDİ.
GÜZEL ŞEHİR...
AMA GÖRÜ-
NÜRDE NE
TAKSİ
VAR NE
DE HAM-
MAL.

OTELİMİZ UZAK
DEĞİL... YÜRÜYEBİ-
LİRİZ DE!

BAYLAR BA-
VULLARINIZI
BEN TAŞI-
YA-YIM.

VALLAHİ AYIP BİZE
DES.. ÇANTALAR ÇO-
CUKTAN
BÜYÜK..
NE DE
ZAYIF
ÇOCUK..

İSTE PARAN OĞLUM. AMA İLK
ÖNCE FOTOĞRAF MAKİNE-
Mİ RICA
EDECE-
GİM.

ÇOCUK ŞAŞIRDI.

ÇOCUK HIRSAZIN
BİRİ.. POLİS ÇA-
ĞIRAYIM MI?

BIRAKIN BENİ
ALLAH ASKINA.
BANA PARA DA
VERMEYİN.. NE
OLUR BİRİ-
KİN

YARIN GELİP BENİ BURADA A-
RAMAN ŞARTIYLA
SENİ BIRAKIRIM
İKİ MİSLİ DE
PARA VERİ-
RİM.

ÇOK YUFKA YÜREKLİ
SİNİZ. BİR DAHA O
ÇOCUĞUN YÜZÜNÜ BİLE
GÖREMİYECERSİNİZ
NE YAPMAK İSTİYOR
SUNUZ?

TECRÜ-
BE... EĞER
ÇOCUK UM-
DUĞUM GİBİ
ÇIKARSA
NE ÂLÂ..

ÖĞLE OLDU EFEN-
DİM. GÖRÜNÜRLER
DE ÇOCUK Fİ-
LÂN YOK..

BÜ ÇOCU-
ĞU NE YA-
PACAĞIM Bİ-
LİYOR MUSUN
DES?.. ŞERLÖK
HOLMES VE
BABER SOKAĞINDA-
KI SERSERİ ÇOCUK-
LAR HİKÂYESİNİ Bİ-
LİYOR MUSUN?

ÇABUK..
ZİL ÇALI-
YOR.. KAPIYI
AÇ

DEMİK ADINLUPO.. UYDURMA
DEĞİL YA?.. BENİM Kİ NATPİN-
KERTON.. DEMİK PARİSTE
DOĞUP BÜYÜDÜN.. HER YERİNİ
KARIŞ KARIŞ BİLİRSİN. BİNER
FRANK KAZANMAK ELLİ AR.
KADASINI
GETİR.

İŞ TEKLİFİ

MÖSYÖ!.. BİN
FRANK BİR SER-
VETTİR

ÖYLEYSE ANLAŞTIK. YARIN ARKA-
DAŞLARINLA BURAYA GELECEKSİN
BİZ SİZE ARADIĞIMIZ İNSANLARI
TARİF EDECEĞİZ.. SİZ
DE BÜTÜN PARİSİ
TARA-YACAĞSINIZ

EMRE-
DERSİNİZ

DES.. BU ÇOCUKLAR NE
SENİN NE BENİM NE DE KO-
ÇA PARİS POLİSİNİN YAPA-
MIYACAĞI İŞİ BAŞARACAK
LAR.. ALLAH VERE STAR-
LOKLAR PARİS-
FİLÂN ÇIK-
SALAR..

SİZE LÂZİM OLUR
DİYE ÇOCUĞUN
RESMİNİ GE-
TİRMİŞTİM..

İSTE
FİLMİ

DES...
SEN AKIL-
LI ADAM-
SIN..

ARKASI VAR